സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം II

കെ. ദാമോദരൻ

6. മുതലാളിത്തം

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം II

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

6 മുതലാളിത്തം 1

1 എന്താണ് മൂലധനം? 3

2 എവിടെ നിന്നാണീ ലാഭമുണ്ടാവുന്നത്? 4

3 അദ്ധ്വാനശക്തി ഒരു വിൽപ്പനച്ചരക്ക് 5

4 കൂലിവേലയുടെ അടിമത്തം 6

5 അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം 7

6 ചൂഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം 8

7 മിച്ചമൂല്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെ? 9

8 മുതലാളിത്ത ചൂഷണത്തിന്റെ പ്രത്യേകത: 10

9 ഉൽപാദനത്തിന്റെ പ്രേരകശക്തി . . 11

10 സോഷ്യലിസത്തിൽ മിച്ചമൂല്യമുണ്ടോ? 12

11 ശരാശരി ലാഭം 14

12 മിച്ചമൂല്യം പങ്കിടൽ 16

13 ഉൽപാദന വില 17

14 അഭിവൃദ്ധിയും അധഃപതനവും 19

15 മൂലധനകേന്ദ്രീകരണം 20

16 മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ 22

17 മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നാശം 23

6

മുതലാളിത്തം

I

ഏറ്റവും വളർച്ചയെത്തിയ, ഏറ്റവും ഉയർന്ന രൂപത്തിലുള്ള ചരക്കുൽപാദനവ്യവസ്ഥയാണ് മുതലാളിത്തം എന്നു പറയുന്നത്. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഉല്പാദനമത്രയും കൈമാറ്റത്തിന് വേണ്ടിയാണ്. മനുഷ്യന്റെ അദ്ധ്വാനശക്തിപോലും കൈമാറ്റത്തിനുള്ള ഒരു ചരക്കായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ചരക്കുല്പാദനമാണ് സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിൽ മേധാവിത്വം വഹിക്കുന്നത്.

ചരക്കുല്പാദനം ചില പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ മാത്രമാണ് മുതലാളിത്തോല്പാദനമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത്. സ: സ്റ്റാലിൻ വിവരിക്കുന്നു:

> "ചരക്കുൽപാദനം എല്ലാ പരിതഃസ്ഥിതികളിലും മുതലാളിത്തത്തിലേയ്ക്ക് നയിക്കപ്പെടുമെന്നും നയിക്കപ്പെട്ടെ കഴിയൂ എന്നും പ്രസ്താവിക്കപ്പെടുന്നു. ഇത് ശരിയല്ല; എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലാ പരിതഃസ്ഥിതികളിലും നയിക്കപ്പെടുകയില്ല. ചരക്കുല്പാദനവും മുതലാളിത്തോല്പാദനവും ഒന്നാണെന്ന് വിചാരിക്കരുത്. രണ്ടു വ്യത്യസ്ത കാര്യങ്ങളാണവ. മുതലാളിത്തോല്പാദനം ചരക്കുല്പാദനത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന രൂപമാണ്. ഉല്പാദനോപകരണങ്ങൾ സ്വകാര്യസ്വത്തുക്കളാണെങ്കിൽ മാത്രമേ, മുതലാളിക്ക് വാങ്ങാനും ഉല്പാദനസമയത്ത് ചൂഷണം ചെയ്യാനും കഴിയുന്നവിധത്തിൽ കമ്പോളത്തിലെ ഒരു ചരക്കെന്ന നിലയ്ക്ക് അധ്വാനശക്തി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ, അങ്ങിനെ മുതലാളികൾ കൂലിക്ക് പണിയെടുക്കുന്ന തൊഴിലാളികളെ ചൂഷണം ചെയ്യുക എന്ന സമ്പ്രദായം രാജ്യത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ, ചരക്കുൽപ്പാദനം മുതലാളിത്തത്തിലേക്ക് നയിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ. ഉല്പാദനോപകരണങ്ങൾ സ്വകാര്യവ്യക്തികളുടെ കൈകളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകിടക്കുകയും ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളില്ലാത്ത തൊഴിലാളികൾ തങ്ങളുടെ അധ്വാനശക്തിയെ ഒരു ചരക്കെന്ന നിലക്ക് വിൽക്കാൻ നിർബദ്ധിതരാവുകയും ചെയ്യുന്നിടത്താണ് മുതലാളിത്തോല്പാദനം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഇതില്ലാത്തിടത്ത് മുതലാളിത്തോല്പാദനമില്ല.

(സ്റ്റാലിൻ: സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങൾ പേജ് 14,15)

1 എന്താണ് മൂലധനം?

മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഫാക്ടറികൾ, കമ്പനികൾ, ബാങ്കുകൾ മുതലായവയെല്ലാം മുതലാളികളുടെ സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളാണ്. മുതലാളി പറയുന്നു: ഇതെന്റെ പണമാണ്; എന്റെ ഫാക്ടറിയാണ്; എന്റെ ഈ മൂലധനത്തിൽനിന്നാണെനിക്ക് ലാഭമുണ്ടാക്കേണ്ടത്.

എന്താണ് മൂലധനം? പണം, ഫാക്ടറി മുതലായവ മൂലധനമാണോ? മുതലാളിത്ത ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഏതുപണവും ഏതു പണിയായുധവും ഏതുല്പാദനോപകരണവും മൂലധനമാണ്. അവരുടെ നിർവചനമനുസരിച്ച് മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ആവിർഭാവം മുതൽക്കുതന്നെ മൂലധനം നിലനിന്നു പോന്നിട്ടുണ്ട്. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥ ശാശ്വതമാണെന്നു കാണിക്കാൻവേണ്ടി അവർ മൂലധനം പ്രാകൃതകാലം മുതൽക്കേ നിലനിന്നിട്ടുണ്ടെന്നു വാദിക്കുന്നു. തെറ്റായ, അശാസ്ത്രീയമായ ഒരു വാദഗതിയാണിത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഉല്പാദനോപകരണങ്ങൾ എല്ലാ പരിതഃസ്ഥിതികളിലും മൂലധനത്തിന്റെ പങ്കുവഹിക്കുകയില്ല. ചില പ്രത്യേക പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ മാത്രമാണ്, ചില പ്രത്യേക സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് അവ മൂലധനമാകുന്നത്. മാർക്സ് വ്യക്തമാക്കുന്നതുപോലെ, തൊഴിലാളിവർഗവും മുതലാളി വർഗവും തമ്മിലുള്ള ഒരു സാമൂഹ്യബന്ധമാണ് മൂലധനം.

പണത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ മുതലാളി ചരക്കുകൾ വാങ്ങുന്നത് തന്റെ സ്വന്തം ഉപയോഗത്തിനു വേണ്ടിയല്ല. പിന്നെയോ, അവയെ വിറ്റ് ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. ചരക്കുകളുണ്ടാക്കി വില്ക്കുന്ന മുതലാളി ആദ്യമായി യന്ത്രങ്ങൾക്കും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികൾക്കും തൊഴിലാളികളുടെ കൂലിയ്ക്കും വേണ്ടി കുറച്ചു പണം മുടക്കണം. പതിനായിരം ഉറുപ്പിക മുടക്കി നൂൽവാങ്ങി തുണിയാക്കി മാറ്റി വിൽക്കുന്ന ഒരു മുതലാളിയുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. പതിനായിരം ഉറുപ്പിക മുടക്കി ഉൽപാദനം നടത്തുന്ന അയാൾക്ക് തുണിവിറ്റാൽ പതിനായിരം ഉറുപ്പിക മാത്രമെ തിരിച്ചുകിട്ടുകയുള്ളുവെങ്കിൽ അയാൾ കമ്പനി നടത്താൻ നിൽക്കില്ല. ഉണ്ടാക്കുന്ന തുണിയെല്ലാം സ്വന്തമായി ഉടുത്ത് ഞെളിയാൻ വേണ്ടിയല്ല, അതു വിറ്റഴിച്ചു ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് അയാൾ ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത്. ലാഭമില്ലെങ്കിൽ ഉൽപാദനവുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ചരക്കുണ്ടാക്കി വിറ്റാൽ അയാൾക്ക് പതിനായിരം ഉറുപ്പിക കിട്ടിയാൽ പോര; കൂടുതൽ കിട്ടണം. ചരക്കുവിറ്റു കിട്ടുന്ന പണം ആദ്യമിറക്കിയ പണത്തേക്കാൾ കൂടുതലായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ ലാഭമുണ്ടാക്കാനുള്ള ഒരുപകരണമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മാത്രമെ പണവും പണിയായുധങ്ങളും മൂലധനമാവുകയുള്ളു.

2 എവിടെ നിന്നാണീ ലാഭമുണ്ടാവുന്നത്?

ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു വാങ്ങുകയും കൂടുതൽ വിലയ്ക്കു വിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കൊണ്ടാണ് ലാഭമുണ്ടാകുന്നത് എന്നു ചിലർ വിചാരിക്കാറുണ്ട്. ഇതു ശരിയല്ല. കാരണം, മുതലാളി ചരക്കുകൾ വിൽക്കുക മാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നത്; മറ്റുള്ളവർ വിൽക്കുന്ന ചരക്കുകൾ വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തുണിയുണ്ടാക്കി വിൽക്കുന്ന മുതലാളി തുണി വിൽക്കുന്നു; പരുത്തി, യന്ത്രം മുതലായവ വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ തുണി അയാൾ കൂടുതൽ വിലയ്ക്കു വിൽക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചാൽ പരുത്തി മുതലാളിയും യന്ത്ര മുതലാളിയും അതേതന്ത്രം സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുമോ? ഒരു മുതലാളി മറ്റൊരു മുതലാളിയെ ചതിച്ചുവെന്നു വരാം. പക്ഷേ, എല്ലാ മുതലാളികളും പരസ്പരം ചതിച്ചാലോ? ഒരാളുടെ ലാഭം മറ്റൊരാളുടെ നഷ്ടമായിത്തീരും. ഏതായാലും, സമുദായത്തിലൊട്ടാകെയുള്ള ചരക്കുകളുടെ മൂല്യം വർദ്ധിക്കുകയില്ല. വ്യവസായങ്ങൾ വളരുകയോ ദേശീയ സമ്പത്തു വർദ്ധിക്കുകയോ ചെയ്യില്ല. അതുകൊണ്ട്, കൈമാറ്റത്തിനിടയിലാണ് ലാഭമുണ്ടാകുന്നത് എന്നു കരുതുന്നതു ശരിയല്ല. കൈമാറ്റത്തിലല്ല, ഉല്പാദനത്തിലാണ്, ലാഭത്തിന്റെ ഉറവിടമാരായേണ്ടത്. ആദ്യമിറക്കിയതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ മൂല്യം ഉല്പാദനത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടുതന്നെ ഉണ്ടാവണം. പതിനായിരം ഉറുപ്പികയിറക്കി തുണിയുണ്ടാക്കി വിൽക്കുന്ന മുതലാളിക്ക് പന്തീരായിരം ഉറുപ്പിക കിട്ടുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. കൂടുതലായി കിട്ടിയ രണ്ടായിരം ഉറുപ്പിക നൂൽ തുണിയാക്കി മാറ്റുക എന്ന ഉൽപാദനപ്രക്രിയയിലൂടെയാണുണ്ടായത്.

ഉൽപാദനത്തിനിടയിൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നത്? നൂലും യന്ത്രവും അസംസ്കൃതസാമഗ്രികളും മറ്റും തുണിയായി രൂപം മാറുന്നു. നൂലിന്റെയും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികളുടെയും യന്ത്രത്തിന്റെയും മൂല്യങ്ങൾ തുണിയുടെ മൂല്യത്തിലേക്ക് പകരുന്നു. (യന്ത്രത്തിന്റെ മൂല്യം കുറേശെ കുറേശെയായിട്ടാണ് തുണിയിലേക്ക് പകരുന്നത്. ഒരു യന്ത്രം പത്തുകൊല്ലത്തേക്ക് നിലനിൽക്കുമെങ്കിൽ ഓരോ കൊല്ലത്തിലും ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന തുണിയിൽ യന്ത്രത്തിന്റെ മൂല്യത്തിന്റെ പത്തിലൊരു ഭാഗം മാത്രമേ അലിഞ്ഞുചേരുന്നുള്ളു. ഇതാണ് തേയ്മാനം എന്ന പേരിൽ കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്.)

പക്ഷേ, രൂപമാറ്റം കൊണ്ടുമാത്രം മൂല്യവർദ്ധനവുണ്ടാവില്ല. നൂലിന്റെ രൂപം മാറുകയേ ചെയ്യുന്നുള്ളു. അതിന്റെ മൂല്യം വർദ്ധിക്കുന്നില്ല. നൂലിന്റെയും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികളുടെയും യന്ത്രത്തിന്റെയും മൂല്യങ്ങൾക്കു പുറമെ കൂടുതൽ മൂല്യം തുണിയിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ട്.

3 അദ്ധ്വാനശക്തി ഒരു വിൽപ്പനച്ചരക്ക്

മൂല്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം അധ്വാനമാണെന്ന് വ്യക്ത മാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് കൂടുതലായുണ്ടായ പുതിയ മൂല്യവും മനുഷ്യന്റെ അധ്വാനഫലമാണെന്ന തീർച്ചയാണ്. മുതലാളിയല്ല, തൊഴിലാളിയാണ് അധ്വാ നിക്കുന്നത്. അതിനാൽ, തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാന ത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കൂടുതൽ മൂല്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്ക പ്പെടുന്നത്; കൂടുതൽ സ്വത്തുക്കൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത്.

പക്ഷേ, തൊഴിലാളിക്ക് കൂലികിട്ടുന്നില്ലേ? അധ്വാനത്തി ന്റെ പ്രതിഫലം ലഭിക്കുന്നില്ലേ? തക്കതായ പ്രതിഫലം കിട്ടാതിരിക്കുമ്പോൾ പണിയെടുക്കാതിരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും അയാൾക്കില്ലേ? തൊഴിലാളി മുതലാ ളിക്ക് തന്റെ അധ്വാനം വിൽക്കുന്നു. അതിനു പകരമാ യി മുതലാളി തൊഴിലാളിക്കു കൂലി കൊടുക്കുന്നു. നീതി പൂർവ്വകമായ ഒരുതരം കച്ചവടമല്ലേ ഇത്? നമുക്ക് പരി ശോധിക്കാം.

തനിക്ക് കിട്ടുന്ന കൂലിക്കുപകരമായി തൊഴിലാളി മു തലാളിക്കു വിൽക്കുന്നത് വാസ്തവത്തിൽ അധ്വാനം തന്നെയാണോ? അല്ല. അധ്വാനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാല ല്ലേ അതു വിൽക്കാൻ കഴിയൂ? അധ്വാനം വിൽക്കുക എന്നാൽ ചരക്കിലടങ്ങിയ അധ്വാനം വിൽക്കുക എന്നർ ത്ഥമാണ്. ചരക്കു നിർമ്മിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അതിലട ങ്ങിയ അധ്വാനം വിൽക്കാനാവില്ലല്ലോ. തൊഴിലാ ളി വിൽപ്പന നടത്തുന്നത് കമ്പനിക്കുള്ളിൽ പോയ പ്രേഷിച്ച് ഉൽപാദനം നടത്തുന്നതിനു മുമ്പാണ്. അതു കൊണ്ട് അയാൾ മുതലാളിക്കു വിൽക്കുന്നതു അധ്വാ നമല്ല, അധ്വാനിക്കാനുള്ള കഴിവ്, അധ്വാനശക്തി മാത്രമാണ്.

തൊഴിലാളി തന്റെ അധ്വാനശക്തി വിൽക്കാൻ മുതി രുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? മുതലാളിക്കു തൊഴിലാളിയു ടെ അധ്വാനശക്തി വാങ്ങാൻ കഴിയുന്നതെന്തുകൊണ്ടാ ണ്? സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നു:

‘മുതലാളികൾ തൊഴിലാളികളുടെ അധ്വാനശക്തി വാ ങ്ങുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? കാരണമിതാണ്. ഉൽപാദ നോപകരണങ്ങളുടെ മേലുള്ള സ്വകാര്യ ഉടമാവകാശ മാണ് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ പ്രധാനമായ അടി സ്ഥാനം. ഫാക്ടറികൾ, മില്ലുകൾ, നിലവും അതിലുണ്ടാ കുന്ന പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളും, കാടുകൾ, റെയിൽവെകൾ, യന്ത്രങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളെല്ലാം ഒരു പിടി മുതലാളികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തായി മാറ്റപ്പെ ട്ടിരിക്കുന്നു. തൊഴിലാളിയാകട്ടെ അവയിൽ നിന്നെല്ലാം അകറ്റപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.’ (സ്റ്റാലിൻ, കലക്റ്റഡ് വർക്ക്സ്, പേജ് 332-33)

മുതലാളിത്തത്തിന് മുമ്പ് സ്വതന്ത്രരായ ഉൽപാദകൻ മാർ അധ്വാനശക്തിയല്ല അധ്വാനമാണ് വിറ്റിരുന്നത്. സ്വന്തം ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുപയോഗിച്ചുണ്ടാ ക്കിയ തങ്ങളുടെ ചരക്കുകളിലടങ്ങിയ അധ്വാനം വിൽ ക്കാൻ അവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. മുതലാളി ത്ത സമുദായത്തിൽ ആ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. ഉൽപാദനോ പകരണങ്ങൾ മുതലാളിയുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. ആ സ്വകാര്യസ്വത്തുപയോഗിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന ചരക്കുകളും മു തലാളിയുടെ സ്വന്തമാണ്. ആ ചരക്കുകളിലടങ്ങിയ അധ്വാനത്തെ തൊഴിലാളിയല്ല മുതലാളിയാണ് വിൽ ക്കുന്നത്. തൊഴിലാളിയുടെ കൈയിൽ വിൽക്കാൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതയാളുടെ അധ്വാനശക്തി മാത്രമാണ്.

4 കൂലിവേലയുടെ അടിമത്തം

അധ്വാനമാണ് മനുഷ്യനെ മൃഗത്തിൽ നിന്ന് വേർതിരിക്കുന്നത്. അധ്വാനിക്കുന്നതിനിടയിൽ മനുഷ്യന്റെ തന്റെ അധ്വാനശക്തിയെ ബോധപൂർവം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഏതു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിലായാലും ശരി, മനുഷ്യന്റെ അധ്വാനശക്തിയാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഉല്പാദനശക്തി. എന്നാൽ എല്ലാ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകളിലും അധ്വാനശക്തി ഒരു ചരക്കാവുന്നില്ല. എല്ലാ പരിതഃസ്ഥിതികളിലും സ്വന്തം അധ്വാനശക്തി വിൽക്കാൻ മനുഷ്യൻ നിർബന്ധനാവുന്നില്ല. അദ്ധ്വാനശക്തി മാർക്കറ്റിൽ വിൽപ്പനക്കുള്ള ഒരു ചരക്കായിത്തീരുന്നത് നീണ്ടകാലത്തെ സാമൂഹ്യവളർച്ചയുടെ ഫലമായിട്ടാണ്. അധ്വാനശക്തിയുടെ ചരക്കാവണമെങ്കിൽ അധ്വാനശക്തിയുടെ ഉടമസ്ഥൻ രണ്ടർത്ഥത്തിൽ സ്വാതന്ത്രനാവണം. ഒന്നാമതായി തന്റെ അദ്ധ്വാനശക്തി മറ്റൊരാൾക്കു വിൽക്കാൻ അയാൾക്ക് നിയമവിധേയമായ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരിക്കണം. (അടിമയ്ക്കോ അടിയാളനോ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.) രണ്ടാമതായി അയാൾ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രനാവണം. സ്വന്തമായി ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുള്ളവൻ തന്റെ അദ്ധ്വാനശക്തി മറ്റാർക്കും വിൽക്കേണ്ടതില്ല. അതുപയോഗിച്ച് തന്റെ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ കൊണ്ടുതന്നെ പണിയെടുത്താൽ മതി.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ചയോടൊപ്പം സ്വന്തമായ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന കൈവേലക്കാരും കുടിൽവ്യവസായക്കാരും പുതിയ ഉൽപാദനരീതിയോടു മത്സരിക്കാൻ കഴിയാതെ പാപ്പരാവാൻ തുടങ്ങി. ഉൾനാടുകളിലെ ലക്ഷക്കണക്കിലുള്ള കൃഷിക്കാരേയും പട്ടണങ്ങളിലെ പതിനായിരക്കണക്കിലുള്ള ചെറുകിട കൈവേലക്കാരെയും മുതലാളിത്തം തകർത്തുകളഞ്ഞു. പട്ടിണികിടന്ന് ചാവാതിരിക്കണമെങ്കിൽ അവർക്കു തങ്ങളുടെ അധ്വാനശക്തി വിൽക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളുവെന്നായി. അവർ കൂലിവേലക്കാരായി മാറി. ഇങ്ങനെയാണ് മുതലാളിത്തം മനുഷ്യന്റെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ശക്തികളെ വിൽപനച്ചരക്കുകളാക്കി മാറ്റിയത്.

മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും സമന്മാരായ രണ്ടു ചരക്കുടമസ്ഥൻമാരെന്ന നിലയ്ക്കാണ് പരസ്പരം സമീപിക്കുന്നത്. ഒരാളുടെ കൈയ്യിൽ പണമുണ്ട്. മറ്റൊരാളുടെ കൈയ്യിൽ അധ്വാനശക്തിയും. മുതലാളി പണം കൊടുത്ത് അധ്വാനശക്തി വാങ്ങുന്നു. തൊഴിലാളി തന്റെ അധ്വാനശക്തി കൊടുത്ത് പകരം പണം വാങ്ങുന്നു. പുറമേ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു കൊള്ളക്കൊടുക്കയാണിത്. നിയമപരമായി നോക്കുമ്പോൾ തൊഴിലാളി സ്വതന്ത്രനാണ്. അടിമക്കോ അടിയാളനോ ഇല്ലാത്ത സ്വാതന്ത്ര്യം അയാൾക്കുണ്ട്. പക്ഷേ, ഈ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും സമത്വത്തിന്റെയും പിന്നിൽ തൊഴിലാളികളുടെ സാമ്പത്തികമായ അടിമത്തം ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു കാണാം. മൂലധനത്തിന്റെ ഇരുമ്പുമുറിക്കുള്ളിലാണയാൾ. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ 'സ്വതന്ത്രമായ' കൊള്ളക്കൊടുക്കയ്ക്ക് 'കൂലിവേലയുടെ അടിമത്തം' എന്ന് ലെനിൻ പേരിട്ടിരിക്കുന്നത്.

5 അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം

മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകൾക്കുമെന്നപോലെ അധ്വാനശക്തിക്കും രണ്ടു മൂല്യങ്ങളുണ്ട്: ഉപയോഗമൂല്യവും കൈമാറ്റമൂല്യവും. മുതലാളി അധ്വാനശക്തി വിലയ്ക്കുവാങ്ങുന്നത് അതുപയോഗിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. അധ്വാനശക്തിയുടെ ഉപയോഗം ചരക്കുകളുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനമാണ്. "ദഹനശക്തിയുടെ ഉപയോഗം ദഹനമാണെന്നതുപോലെ, അധ്വാനശക്തിയുടെ ഉപയോഗം അധ്വാനമാണ്" എന്ന് മാർക്സ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനം ചരക്കുൽപ്പാദനത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കാനും അത് വിറ്റ് ലാഭം സമ്പാദിക്കാനും വേണ്ടിയാണ് മുതലാളി അധ്വാനശക്തിയെ വിലയ്ക്ക് വാങ്ങുന്നത്.

അധ്വാനശക്തിയുടെ ഉപയോഗമൂല്യം കിട്ടണമെങ്കിൽ അതിന്റെ മൂല്യം കൊടുക്കണം. മുമ്പ് വിവരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞപോലെ ചരക്കിലടങ്ങിയ ശരാശരി സാമൂഹ്യാധ്വാനമാണ് മൂല്യത്തെ നിർണയിക്കുന്നത്. മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയുമെന്നപോലെ അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യവും അതുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ ശരാശരി സാമൂഹ്യാധ്വാനത്തിന്റെ മൂല്യമാണ്.

അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം കണക്കാക്കപ്പെടുന്നതെങ്ങനെയാണ്? തൊഴിലാളിക്ക് അധ്വാനിക്കാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടാവണമെങ്കിൽ ഭക്ഷണം വേണം, ഉടുക്കാൻ തുണി വേണം, ജീവിക്കാനാവശ്യമായ മറ്റു സാമഗ്രികൾ വേണം. അപ്പോൾ അധ്വാനശക്തി സൃഷ്ടിക്കാനാവശ്യമായ ശരാശരി സാമൂഹ്യാധ്വാനം ആ ജീവിതോപാധികൾ നിർമ്മിക്കാനവശ്യമായ ശരാശരി സാമൂഹ്യാധ്വാനത്തിന് സമമായിരിക്കും. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം അതിന്റെ ഉടമസ്ഥന്റെ ജീവിതം നിലനിർത്താനാവശ്യമായ ചരക്കുകളുടെ മൂല്യമാണ്. ഈ ജീവിതോപാധികൾ നിർമ്മിക്കാൻ 4 മണിക്കൂർ വേണ്ടിവരുമെങ്കിൽ അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം 4 മണിക്കൂർ നേരത്തെ അധ്വാനത്തിന് സമമാണെന്ന് പറയാം. മുതലാളിയിൽ നിന്ന് കിട്ടുന്ന കൂലികൊണ്ട് ആവശ്യമായ സാമഗ്രികൾ വാങ്ങുകയാണ് തൊഴിലാളി ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആ കൂലിയാണ് അയാളുടെ അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്.

അധ്വാനശക്തി തുടർച്ചയായി ലഭിക്കണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളിയുടെ ജീവിതം മാത്രം നിലനിർത്തിയാൽ പോരാ. അവരുടെ മക്കളുടെ ജീവിതവും നിലനിർത്തണം. ദീനംകൊണ്ടോ പ്രായാധിക്യം കൊണ്ടോ മരണം കാരണമായോ തൊഴിലാളികൾ വിട്ടുപോകുമ്പോൾ അവരുടെ മക്കൾ ആ സ്ഥാനമേറ്റെടുക്കാനുണ്ടാവണം. അതിനാൽ, അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ജീവിതോപാധികൾ തൊഴിലാളികളെ മാത്രമല്ല, അവരുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളെയും നിലനിർത്താൻ പര്യാപ്തമാവണം.

തൊഴിലാളികൾക്കാവശ്യമായ ജീവിതസാമഗ്രികളുടെ തോതും സ്വഭാവവും അവയുൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്ന രീതിയും ചരിത്രപരമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. അവ പ്രകൃതിയുടെ സ്വഭാവത്തെയെന്നപോലെ രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികനിലവാരത്തെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ഇന്ത്യയിലെ തൊഴിലാളികളുടെ കൂലിനിരക്ക് ഇംഗ്ലണ്ടിലെയോ അമേരിക്കയിലെയോ തൊഴിലാളികളുടേതിനെക്കാൾ കുറയാനുള്ള കാരണമിതാണ്.

6 ചൂഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം

സാധാരണമായി മുതലാളികൾ തൊഴിലാളികൾക്ക് അവരുടെ അധ്വാനശക്തിയുടെ മുഴുവൻ മൂല്യവും കൊടുക്കാറില്ല. തങ്ങളുടെയും തങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങളുടെയും ജീവിതം നിലനിർത്താനാവശ്യമായ ചരക്കുകളുടെ യഥാർത്ഥ മൂല്യം തൊഴിലാളികൾക്കു ലഭിക്കാറില്ല. പക്ഷേ, മാർക്സ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം മുഴുവനും കൊടുത്താലും മുതലാളിക്കു ലാഭമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. സ്വന്തം മൂല്യത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ മൂല്യം സൃഷ്ടിക്കാൻ അതിനു സാധിക്കും. അധ്വാനശക്തി നിലനിർത്താൻ 4 മണിക്കൂർ നേരത്തെ അധ്വാനം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ സാമഗ്രികളെ വേണ്ടുവെങ്കിൽ 8 മണിക്കൂറോ അതിലധികമോ നേരം അധ്വാനിക്കാൻ തൊഴിലാളിക്കു സാധിക്കുമെന്നർത്ഥം. അധ്വാനശക്തിയുടെ ഈ മുഴുവൻ ഉപയോഗവും മുതലാളി സ്വന്തമാക്കുകയും ചെയ്യും.

4 മണിക്കൂർ മാത്രമേ തൊഴിലാളി അധ്വാനിക്കുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ മുതലാളിക്ക് ലാഭമൊന്നുമുണ്ടാവില്ല. അതിനാൽ, തൊഴിലാളിയെക്കൊണ്ട് കൂടുതൽ സമയം പണിയെടുപ്പിക്കാൻ മുതലാളിയൊരുങ്ങുമെന്നു തീർച്ചയാണ്. പ്രവൃത്തിസമയം 8 മണിക്കൂറാണെങ്കിൽ ആദ്യത്തെ 4 മണിക്കൂറിന്റെ മൂല്യം മാത്രമേ കൂലിയെന്ന പേരിൽ കൊടുക്കേണ്ടതുള്ളു. ബാക്കിയുള്ള 4 മണിക്കൂർ അധ്വാനത്തിന് മുതലാളി യാതൊരു പ്രതിഫലവും കൊടുക്കുന്നില്ല. മിച്ചമായ ഈ അധ്വാനത്തിന്റെ മൂല്യമാണ് മുതലാളിയുടെ ലാഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. തുണി മുതലാളി യന്ത്രങ്ങൾക്കും പരുത്തി മുതലായ അസംസ്കൃതസാമഗ്രികൾക്കും കൂടി 8000 ക യും തൊഴിലാളികൾക്ക് കൂലി കൊടുക്കാൻ 2000 കയും ചെലവാക്കുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. തുണിവിറ്റാൽ 12000 ക കിട്ടുമെന്നും കരുതുക. മിച്ചമായി കിട്ടിയ 2000 ക പ്രതിഫലം കൊടുക്കാതെ തൊഴിലാളിയിൽ നിന്ന് വസൂലാക്കിയ അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമാണ്.

അപ്പോൾ മുതലാളിയുടെ ഫാക്ടറിയിൽ പണിയെടുത്തുകൊണ്ട് തൊഴിലാളി സൃഷ്ടിക്കുന്നത് തന്റെ അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം മാത്രമല്ല, അതിനെക്കാൾ കവിഞ്ഞ മൂല്യമാണ്. ഇങ്ങനെ കൂടുതലായി ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന മൂല്യത്തിനു മിച്ചമൂല്യം എന്നു പറയുന്നു. മുതലാളി തൊഴിലാളിക്കു കൊടുക്കുന്ന കൂലി തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനത്തിന്റെ മൂല്യമല്ല, അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യമാണ്. അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യവും അധ്വാനത്തിന്റെ മൂല്യവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് മിച്ചമൂല്യം. തന്റെ അധ്വാനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തിനു മാത്രമെ തൊഴിലാളിക്കു പ്രതിഫലം കിട്ടുന്നുള്ളു. ബാക്കിയുള്ള ഭാഗം മുഴുവനും യാതൊരു പ്രതിഫലവും നൽകാതെ മുതലാളി തട്ടിയെടുക്കുന്നു. ഇതാണ് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിലെ ചൂഷണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഇതുതന്നെയാണ് മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും തമ്മിലുള്ള വർഗസമരത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം.

ഒരു ചരക്കിന്റെ മൂല്യം അതുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നു മുതലാളിത്ത ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരാണ് ആദ്യമായി കണ്ടുപിടിച്ചത്. വാസ്തവത്തിൽ നാടുവാഴിവ്യവസ്ഥയ്ക്കെതിരായ ഒരായുധമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് അവരീ സിദ്ധാന്തം ആവിഷ്കരിച്ചത്. നാടുവാഴികൾ യാതൊരു പ്രതിഫലവും കൊടുക്കാതെയാണ് സ്വത്തു സമ്പാദിക്കുന്നതെന്നും അതുകൊണ്ട് അവർക്കു നിലനിൽക്കാനർഹതയില്ലെന്നും എല്ലാത്തിനും ശരിയായ വില കൊടുക്കുന്ന മുതലാളിത്തം മാത്രമാണ് പ്രകൃതിക്ക് യോജിച്ചതെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. മാർക്സിസം ബൂർഷ്വാ ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരുടെ അതേ സിദ്ധാന്തത്തെ യുക്തിയുക്തമായി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോവുകയും തൊഴിലാളി നിർമ്മിക്കുന്ന മിച്ചമൂല്യത്തെ പ്രതിഫലം കൊടുക്കാതെ തട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടാണ് മുതലാളിക്ക് സ്വത്തു സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടുണ്ടായ ബൂർഷ്വാ ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ അധ്വാനമാണ് മൂല്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്ന തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികൻമാരുടെ സിദ്ധാന്തത്തെത്തന്നെ വലിച്ചെറിഞ്ഞതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു ഇതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

7 മിച്ചമൂല്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

ഓരോ മുതലാളിയും കഴിയുന്നിടത്തോളമധികം മിച്ചമൂല്യം പിഴിഞ്ഞെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതിനു രണ്ടുവഴികളാണുള്ളത്. ഒന്ന്, പ്രവൃത്തിസമയം വർദ്ധിപ്പിക്കുക. പ്രവൃത്തി സമയം 8 മണിക്കൂറായാലും 12 മണിക്കൂറായാലും അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം 4 മണിക്കൂർ അധ്വാനം മാത്രമായിരിക്കും. പ്രവൃത്തിസമയം 12 മണിക്കൂറാണെങ്കിൽ മുതലാളിക്കു കിട്ടുന്ന മിച്ചം 8 മണിക്കൂറായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ എത്രത്തോളമധികം പണിയെടുപ്പിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളമധികം മുതലാളിക്കു ലാഭമാണ്.

പക്ഷേ, ഇതിനു ചില ബുദ്ധിമുട്ടുകളുണ്ട്. ദിവസത്തിൽ 24 മണിക്കൂറും പണിയെടുപ്പിക്കണമെന്ന് മുതലാളിക്കാഗ്രഹമുണ്ടാവും. എന്നാലതു സാധിക്കുന്ന കാര്യമല്ല. ഭക്ഷണം കഴിക്കാനും കുറച്ച വിശ്രമിക്കാനും തൊഴിലാളിക്കു സൗകര്യം കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ അയാൾ ഏറെത്താമസിയാതെ മരിച്ചുപോകും. അതുകൊണ്ട് പ്രവൃത്തിസമയം ഒരതിർത്തിയിലധികം വർധിപ്പിക്കാൻ മുതലാളിക്കു സാധ്യമല്ല.

മിച്ചമൂല്യം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം ഉൽപാദനക്ഷമത കൂട്ടുകയാണ്. യന്ത്രങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുന്തോറും ഉൽപാദനക്ഷമത വർദ്ധിക്കും. സാങ്കേതികാഭിവൃദ്ധിയുടെ ഫലമായി മുമ്പത്തേക്കാൾ കുറഞ്ഞ സമയംകൊണ്ട് ചരക്കുകളുണ്ടാക്കാമെന്നുവച്ചാൽ അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം ചുരുങ്ങും. മുതലാളിക്ക് മിച്ചമായികിട്ടുന്ന അധ്വാനം കൊണ്ട് കൂടുതൽ ചരക്കുകൾ നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയും. അങ്ങനെയും കൂടുതൽ ലാഭമടിക്കാം.

പക്ഷേ, വലിയൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. മുതലാളിയുടെ ചൂഷണത്തെയും മർദ്ദനങ്ങളെയും നിശബ്ദമായി സഹിക്കാൻ തൊഴിലാളി തയ്യാറാവുകയില്ല. പ്രവൃത്തിസമയം വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നാണ് മുതലാളിക്കാഗ്രഹമെങ്കിൽ, പ്രവൃത്തിസമയം ചുരുക്കണമെന്നാണ് തൊഴിലാളിക്ക്. അധ്വാനഭാരം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ മുതലാളി പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ അധ്വാനഭാരം ചുരുക്കികിട്ടാൻ വേണ്ടി തൊഴിലാളി പ്രക്ഷോഭം കൂട്ടുന്നു. മുതലാളിത്തം വളരുന്തോറും തൊഴിലാളിയും മുതലാളിയും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസമരവും വളരുന്നു. മുതലാളിക്കെതിരായി തൊഴിലാളികൾ സംഘടിക്കുന്നു. ട്രേയിഡ് യൂണിയനുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. പണിമുടക്കുകൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നു. ഇത്തരം സംരംഭങ്ങളിലൂടെ ജ്ഞാനവും ശക്തിയും നേടിക്കൊണ്ട് അവർ ക്രമത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തിനെതിരായി വിപ്ലവത്തിനൊരുങ്ങുന്നു.

തൊഴിലാളികളുടെ ഒട്ടാകെയുള്ള അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമാണ് മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും തമ്മിൽ പങ്കിട്ടെടുക്കുന്നത്. തൊഴിലാളിക്കു നൽകപ്പെടുന്ന മൂല്യത്തിന്റെ തോതു കുറയ്ക്കണമെന്നു മുതലാളിയും വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്ന് തൊഴിലാളിയും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തൊഴിലാളിയും മുതലാളിയും തമ്മിലുള്ള നിരന്തരമായ മത്സരത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കൂലിത്തോത് നിർണയിക്കപ്പെടുന്നത്.

തൊഴിലാളിക്കു സംഘടനയും ശക്തിയുമുണ്ടെങ്കിൽ മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽതന്നെ തങ്ങളുടെ ജീവിതനിലവാരത്തെ തെല്ലൊന്നുയർത്താൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരും. പക്ഷേ, തരംകിട്ടുമ്പോൾ അത് വീണ്ടും ഇടിച്ചുതാഴ്ത്താൻ മുതലാളികൾ ശ്രമിക്കാതിരിക്കില്ല. അതിനാൽ, മുതലാളിത്തം നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം തൊഴിലാളികൾക്ക് കൂലിവേലയിൽ നിന്നും ചൂഷണത്തിൽ നിന്നും മോചനമുണ്ടാവില്ല.

8 മുതലാളിത്ത ചൂഷണത്തിന്റെ പ്രത്യേകത:

മുതലാളി കമ്പനി നടത്തുന്നത് ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനല്ല, മിച്ചമൂല്യം സമ്പാദിക്കാനാണ്. മിച്ചമൂല്യം സൃഷ്ടിക്കുന്ന തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനം ആവശ്യമായ (തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനശക്തി നിലനിർത്താനാവശ്യമായ) അധ്വാനമെന്നും മിച്ചമായ അധ്വാനമെന്നും രണ്ടായി തരംതിരിക്കപ്പെടുന്നു. ആവശ്യമായ അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലം മാത്രമാണ് കൂലിയെന്നപേരിൽ തൊഴിലാളിക്ക് ലഭിക്കുന്നത്. കൂലി എന്നത് മൂല്യത്തിന്റെ ഒരു രൂപഭേദം മാത്രമാണ്. അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യമാണ് കൂലിയുടെ രൂപം ധരിക്കുന്നത്. പുറമേ നിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യമല്ല, തൊഴിലാളിയുടെ മുഴുവൻ അധ്വാനത്തിന്റെയും മൂല്യമാണതെന്ന് തോന്നിപ്പോകും. ഇങ്ങനെ കൂലിവേല സമ്പ്രദായം മുതലാളിയുടെ ചൂഷണത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതിയെ മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നു.

മുതലാളിത്തത്തിന് മുമ്പും ചൂഷണമുണ്ടായിരുന്നു. അടിമകളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാർ അടിമകളെക്കൊണ്ട് പണിയെടുപ്പിക്കുകയും ജീവിതം പുലർത്താനാവശ്യമുള്ളതു മാത്രം അവർക്കു കൊടുത്ത് അവരുടെ മിച്ചമായ അധ്വാനഫലം മുഴുവൻ തട്ടിയെടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുപോലെ നാടുവാഴികളും കൃഷിക്കാരുടെ മിച്ചമായ അധ്വാനഫലമെല്ലാം അപഹരിച്ചെടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈ രണ്ടുതരം ചൂഷണങ്ങളും നഗ്നമായിരുന്നു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാരായ തങ്ങൾക്ക് മറ്റുള്ളവരുടെ അധ്വാനഫലം കിട്ടാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. നേരെമറിച്ച് മുതലാളിത്തത്തിൽ കീഴിലാവട്ടെ, ചൂഷണം അത്ര നഗ്നമല്ല. തക്കതായ പ്രതിഫലം കൊടുത്തിട്ടാണ് അധ്വാനം വാങ്ങുന്നതെന്നത്രെ മുതലാളിയുടെ വാദം. അധ്വാനത്തിന്റെ മുഴുവൻ മൂല്യവും കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്ന് തോന്നിക്കുവാനും അങ്ങനെ ചൂഷണത്തിന്റെ മീതെ ഒരു തിരശീലയിടാനും മുതലാളിക്ക് സാധിക്കുന്നു. മാർക്സ് ആ തിരശീല പിച്ചിച്ചീന്തി. അധ്വാനത്തിന്റെ മൂല്യമല്ല, അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം മാത്രമാണ് മുതലാളി കൊടുക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയിലുള്ള ചൂഷണത്തിന്റെ തൊലിയുരിച്ചുകാണിച്ചു. തൊഴിലാളിയിൽ നിന്ന് പിഴിഞ്ഞെടുക്കുന്ന മിച്ചമൂല്യമാണ് മുതലാളിയുടെ ലക്ഷ്യമെന്ന് അദ്ദേഹം വെളിപ്പെടുത്തി.

9 ഉൽപാദനത്തിന്റെ പ്രേരകശക്തി

മുതലാളികൾ തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ട് കൂലിക്ക് പണിയെടുപ്പിക്കുന്നത് അധ്വാനമർപ്പിച്ച് മൂല്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻവേണ്ടിയാണ്. തൊഴിലാളികൾ തങ്ങൾക്ക് കിട്ടുന്ന കൂലിയേക്കാൾ എത്രത്തോളമധികം മൂല്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളമായിരിക്കും മുതലാളിക്കും കിട്ടുന്ന മിച്ചമൂല്യം.

മുതലാളിത്തത്തിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സാധാരണ ചരക്കുനിർമ്മാണത്തിൽ ഉല്പാദകൻ തന്റെ സ്വന്തം ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളിൽ തന്റെ സ്വന്തം അധ്വാനശക്തിയുപയോഗിച്ചാണ് ചരക്കുകൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്നത്. നേരെമറിച്ച് മുതലാളിത്തത്തിൽ ഉല്പാദനം നടത്തുന്ന തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനശക്തി മുതലാളിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ്. തൊഴിലാളി കൂലിക്കുവേണ്ടി മുതലാളിയുടെ കമ്പനിയിലാണ് പണിയെടുക്കുന്നത്. അതിനാൽ അയാളുടെ അധ്വാനത്തിന്റെ ഫലവും മുതലാളിയുടെ സ്വകാര്യസ്വത്താണ്. സാധാരണ ചരക്കുനിർമ്മാണ വ്യവസ്ഥയിലെ കൈമാറ്റനിയമം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ കൈമാറ്റനിയമമായി മാറുന്നു. തൊഴിലാളിയുണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങളുടെ മൂല്യത്തിലല്ല, മിച്ചമൂല്യത്തിലാണ് മുതലാളിക്ക് താൽപര്യമുള്ളത്. സാധാരണ ചരക്കുനിർമ്മാണവ്യവസ്ഥയിൽ അധ്വാനശക്തിയുടെ ഉപയോഗം ചരക്കുൽപാദനമാണ്. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിലാകട്ടെ അധ്വാനശക്തിയുടെ ഉപയോഗം മിച്ചമൂല്യമുണ്ടാക്കലാണ്. മിച്ചമൂല്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പരക്കംപാച്ചിലാണ് മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിൽ ഉൽപാദനത്തിനു പ്രചോദനം നൽകുന്നത്. എവിടെയാണോ കൂടുതൽ മിച്ചമൂലം ലഭിക്കുക, അവിടെയാണ് മുതലാളി മൂലധനമിറക്കുക. എന്തുൽപാദിപ്പിക്കണമെന്നും എത്ര ഉൽപാദിപ്പിക്കണമെന്നും തീരുമാനിക്കുന്നത് എത്ര മിച്ചമൂല്യം കിട്ടുമെന്ന് നോക്കീട്ടാണ്. സ്റ്റാലിൻ പറയുന്നു:

> “മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സാമ്പത്തിക നിയമമെന്നു പറയുന്നതിനോട് ഏറ്റവും അടുത്തുനിൽക്കുന്നത് മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ നിയമമാണ്; അതായത് മുതലാളിത്തത്തിലെ ലാഭത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിന്റെയും വളർച്ചയുടെയും നിയമമാണ്. അതാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ മുതലാളിത്തോൽപ്പാദനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത്.”

(സ്റ്റാലിൻ: സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നം, പേജ് 41).

10 സോഷ്യലിസത്തിൽ മിച്ചമൂല്യമുണ്ടോ?

സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥയിൽ കൂലിവേലയുടെ ബന്ധങ്ങളല്ല നിലനിൽക്കുന്നത്. തൊഴിലാളികൾ കൂലിവേലക്കാരല്ല, ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാരാണ്. അതുകൊണ്ട് അവർ തങ്ങളുടെ അധ്വാനശക്തി മറ്റാർക്കും വിൽക്കുന്നില്ല, അവർ ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല. സ്റ്റാലിൻ എഴുതുന്നു:

“തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ മേൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ചൂഷണത്തിന്റെ ഉറവിടത്തെ — അതായതു മിച്ചമൂല്യത്തെ — വ്യക്തമാക്കുവാനും ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളില്ലാത്ത തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിനു മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർക്കാനുള്ള ആശയപരമായ ആയുധം നൽകാനും വേണ്ടിയാണ് മാർക്സ് മുതലാളിത്തത്തെ വിശകലനം ചെയ്തത്. ഇതിൽ മുതലാളിത്ത ബന്ധങ്ങൾക്ക് തികച്ചും അനുയോജ്യമായ പദപ്രയോഗങ്ങളാണ് മാർക്സ് സ്വീകരിച്ചത്. ഇത് സ്വാഭാവികമാണ്. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ തൊഴിലാളിവർഗം അധികാരശക്തിയിൽ നിന്നും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളിൽ നിന്നും വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടുകിടക്കുകയല്ല; നേരെമറിച്ച് അധികാരശക്തിയും ഉല്പാദനോപകരണങ്ങളുടെമേലുള്ള നിയന്ത്രണവും കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ ഘട്ടത്തിൽ ആ പദപ്രയോഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയെന്നത്, ഏറ്റവും മിതമായി പറഞ്ഞാൽ, വിചിത്രമായിരിക്കും. അധ്വാനശക്തി ഒരു ചരക്കാണെന്നും തൊഴിലാളികളെ ‘കൂലിക്കു പണിയെടുപ്പിക്കുന്നു’വെന്നും മറ്റും നമ്മുടെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിൽ ഇന്നു പറയുന്നത് അസംബന്ധമായി തോന്നുന്നു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻമാരായ തൊഴിലാളികൾ തങ്ങളെത്തന്നെ കൂലിക്കുകൊടുക്കുകയും തങ്ങളുടെ അധ്വാനശക്തി തങ്ങൾക്കുതന്നെ വിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു! ‘ആവശ്യവും’ ‘മിച്ചവുമായ’ അധ്വാനത്തെപ്പറ്റി ഇന്നു പറയുന്നതും അതുപോലെതന്നെ വിചിത്രമാണ്. അതുകേട്ടാൽ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ഉൽപാദനം വികസിപ്പിക്കുവാനും വിദ്യാഭ്യാസവും ആരോഗ്യവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനും രാജ്യരക്ഷ സംഘടിപ്പിക്കുവാനും വേണ്ടി തൊഴിലാളികൾ സമുദായത്തിനു സംഭാവന ചെയ്യുന്ന അധ്വാനം ഇപ്പോൾ അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന അവർക്ക് തങ്ങളുടെയും തങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിന്റെയും വ്യക്തിപരമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി ചെലവിടേണ്ടിവരുന്ന അദ്ധ്വാനം പോലെ തന്നെ ആവശ്യമുള്ളതല്ലയോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും.

തന്റെ ‘ഗോഥാ പരിപാടിയുടെ വിമർശന’ത്തിൽ — അതിൽ മുതലാളിത്തത്തെ മാത്രമല്ല മറ്റു കാര്യങ്ങളെയും അതോടൊപ്പം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സമുദായത്തിന്റെ പ്രാരംഘട്ടത്തെയുമാണ് അദ്ദേഹം വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. ഉൽപാദനം വികസിപ്പിക്കുവാനും വിദ്യാഭ്യാസവും ആരോഗ്യവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനും ഭരണച്ചെലവുകൾക്കും റിസർവുകളുണ്ടാക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി സമുദായത്തിനു സംഭാവന നൽകപ്പെടുന്ന അധ്വാനം തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾക്കുവേണ്ടി ചെലവഴിക്കപ്പെടുന്ന അധ്വാനം പോലത്തന്നെ ആവശ്യമുള്ളതാണെന്ന് മാർക്സ് അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട് എന്നു കൂടി ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.” (സ്റ്റാലിൻ: സോഷ്യലിസത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങൾ പേജ് 18-19).

II

തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനശക്തിയിൽ നിന്നാണ് മിച്ചമൂല്യമുണ്ടാക്കുന്നതെന്നു നമ്മൾ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ, മിച്ചമൂല്യമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അധ്വാനശക്തി മാത്രം പോരാ, അധ്വാനശക്തിയുപയോഗിക്കാനുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ, അസംസ്കൃത സാമഗ്രികൾ മുതലായവ കൂടി വേണം. ഉൽപാദനത്തിന്റെ ഗതിക്രമത്തിലൂടെ അവയുടെയെല്ലാം മൂല്യങ്ങൾ ചരക്കുകളുടെ മൂല്യങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നു.

ഒട്ടാകെയുള്ള മൂലധനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തിന്റെ അതായത്, യന്ത്രങ്ങളുടെ — –മൂല്യം കുറേശെകുറേശെയായിട്ടാണ് ചരക്കുകളിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നത്! ഒരു യന്ത്രം 10 കൊല്ലം നിലനിൽക്കുമെങ്കിൽ ഓരോ കൊല്ലവും അതിന്റെ മൂല്യത്തിന്റെ പത്തിലൊരു ഭാഗം മാത്രമാണ് ചരക്കുകളിലേക്ക് സംക്രമിക്കുന്നത്. നേരെമറിച്ച്, അസംസ്കൃതസാമഗ്രികൾ ഉൽപാദനത്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുള്ളു. അതോടെ അവയുടെ രൂപം മാറുകയും അവയുടെ മൂല്യം മുഴുവനും പുതിയ ചരക്കിലേക്കു പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പക്ഷേ, യന്ത്രമാകട്ടെ, അസംസ്കൃതസാമഗ്രികളാകട്ടെ, സ്വന്തം മൂല്യങ്ങൾ ചരക്കുകളിലേക്കു സംക്രമിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ പുതിയ മൂല്യങ്ങളൊന്നും സൃഷ്ടിക്കുന്നില്ല. മൂല്യത്തിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലൊന്നും സംഭവിക്കാതെയാണവ രൂപാന്തരപ്പെടുന്നത്. അവയുടെ മൂല്യങ്ങൾ മാറ്റാതെ സ്ഥിരമായി നിൽക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഫാക്ടറി, കെട്ടിടങ്ങൾ, യന്ത്രങ്ങൾ, അസംസ്കൃത സാമഗ്രികൾ, കൽക്കരി, എണ്ണ മുതലായവയടങ്ങിയ മൂലധനവിഭാഗത്തിനു മാർക്സ് സ്ഥിരമൂലധനം അല്ലെങ്കിൽ മാറാത്ത മൂലധനം എന്നു പേരിട്ടിട്ടുള്ളത്.

മൂലധനത്തിന്റെ ബാക്കിഭാഗം — അതായത് അധ്വാനശക്തിക്കുവേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കുന്ന ഭാഗം മാറുന്നുണ്ട്. ഉൽപാദനത്തിനിടയിൽ അതിന്റെ മൂല്യം വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. അധ്വാനശക്തി അതിന്റെ സ്വന്തം മൂല്യം ചരക്കിലേയ്ക്ക് സംക്രമിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, പുതിയ മൂല്യം — മിച്ചമൂല്യം — സൃഷ്ടിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് മൂലധനത്തിന്റെ ഈ വിഭാഗത്തിന് വർദ്ധമാന മൂലധനം അല്ലെങ്കിൽ മാറുന്ന മൂലധനം എന്ന് മാർക്സ് പേരിട്ടിട്ടുള്ളത്.

സ്ഥിരമൂലധനത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി മാത്രമാണ് തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനശക്തി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ സ്ഥിരമൂലധനമില്ലാതെ മിച്ചമൂലധനമുണ്ടാക്കാനാവില്ലെന്നു പറയാം. പക്ഷേ, സ്ഥിരമൂലധനമല്ല, വർദ്ധമാന മൂലധനമാണ് (തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനശക്തിയാണ്) മിച്ചമൂല്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നത്.

അങ്ങനെ തൊഴിലാളി യന്ത്രങ്ങൾ, അസംസ്കൃത സാമഗ്രികൾ മുതലായവയിലടങ്ങിയ സ്ഥിരമൂലധനത്തിന്റെ മൂല്യത്തോടു പുതിയ മൂല്യം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. തൊഴിലാളി സൃഷ്ടിക്കുന്ന മൂല്യത്തിന് രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. വർത്തമാന മൂലധനത്തിന്റെ മൂല്യവും മിച്ചമൂല്യവും. മിച്ചമൂല്യത്തിനാണ് മുതലാളി ലാഭമെന്നു പറയുന്നത്. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനായ മുതലാളി യാതൊരു പ്രതിഫലവും കൊടുക്കാതെ മിച്ചമൂല്യം തട്ടിയെടുക്കുന്നു.

മിച്ചമൂല്യവും വർദ്ധമാന മൂലധനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു മാർക്സ് മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ തോത് എന്നു പറയുന്നു. സ്ഥിരമൂലധനം, 300 കയും വർദ്ധമാന മൂലധനം അതായത് അധ്വാനശക്തിയുടെ മൂല്യം, 200 കയും മിച്ചമൂല്യം 100 കയുമാണെങ്കിൽ മിച്ചമൂല്യത്തോത് 100/200 അല്ലെങ്കിൽ 50 ശതമാനമായിരിക്കും. ചൂഷണത്തിന്റെ ആധിക്യത്തിനനുസരിച്ച് മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ തോതും വർദ്ധിക്കും. ഒട്ടാകെയുള്ള മൂലധനത്തിൽ വർദ്ധമാന മൂലധനത്തിനു വേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കുന്ന ഭാഗം ചുരുക്കിയും തൊഴിലാളിയുടെ അധ്വാനസമയം വർദ്ധിപ്പിച്ചും അധ്വാനത്തിന്റെ കാഠിന്യം കൂട്ടിയും അതുപോലെ മറ്റുവഴികളുപയോഗിച്ചും മിച്ചമൂല്യത്തോത് വർദ്ധിപ്പിക്കാനാണ് മുതലാളി ശ്രമിക്കുന്നത്.

സ്ഥിരമൂലധനത്തെയും വർദ്ധമാനമൂലധനത്തേയും വേർതിരിച്ചുകൊണ്ടു മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ ഉറവിടത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന മാർക്സിന്റെ ഈ വിശകലനരീതി മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ചൂഷണത്തെ നഗ്നമായി തുറന്നുകാണിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് മുതലാളികൾ ഈ വിഭജനരീതി സ്വീകരിക്കാറില്ല. സ്ഥിരമൂലധനമെന്നും വർദ്ധമാനമൂലധനമെന്നുമുള്ള വിഭജനത്തെ അവരംഗീകരിക്കുന്നില്ല. മിച്ചമൂല്യം എങ്ങനെയുണ്ടാകുന്നു എന്നല്ല, തങ്ങൾക്ക് എത്രലാഭം കിട്ടുന്നു എന്നു മാത്രമാണവർ നോക്കുന്നത്. തൊഴിലാളികൾക്ക് കൊടുക്കുന്ന കൂലിയും യന്ത്രങ്ങൾക്കു ചെലവിടുന്ന സംഖ്യയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്തന്നല്ല. ആകെയുള്ള ഉൽപാദനച്ചെലവിനേക്കാൾ എത്രകൂടുതൽ കിട്ടി എന്നാണവർ കണക്കുകൂട്ടുന്നത്. ഇങ്ങിനെ കൂടുതലായി കിട്ടുന്ന സംഖ്യക്ക് അവർ പേരിടുന്നതോ മിച്ചമൂല്യമെന്നല്ല, ലാഭമെന്നാണ്.

ഇപ്രകാരം തൊഴിലാളികളെ ചൂഷണം ചെയ്തുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന മിച്ചമൂല്യം വർദ്ധമാനമൂലധനത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന മൂല്യമായിട്ടല്ല, ഒട്ടാകെയുള്ള ഉൽപാദനച്ചെലവ് കഴിച്ചുള്ള ലാഭമായിട്ടാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. മുതലാളി തന്റെ ആദായം കണക്കാക്കുന്നത് മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ തോതു നോക്കിയിട്ടല്ല. ലാഭത്തിന്റെ തോതു നോക്കിയിട്ടാണ്. ഒട്ടാകെയുള്ള മൂലധനവും മിച്ചമൂല്യവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനാണ് ലാഭത്തോത് എന്നുപറയുന്നത്. സ്ഥിരമൂലധനം 300 കയും അസ്ഥിരമൂലധനം 200 ക.യും മിച്ചമൂല്യം 100 ക.യും ആണെങ്കിൽ ലാഭത്തോത് 100/300+200=100/50 അല്ലെങ്കിൽ 20 ശതമാനമായിരിക്കും.

മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ തോതും ലാഭത്തിന്റെ തോതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചുവോ? തൊഴിലാളിയെ ചൂഷണം ചെയ്തു കിട്ടിയ മിച്ചമൂല്യത്തെ വർദ്ധമാനമൂലധനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ 50 ശതമാനമുണ്ടായിരുന്നു. അതേ മിച്ചമൂല്യത്തെ ഒട്ടാകെയുള്ള മൂലധനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ 20 ശതമാനം മാത്രമേയുള്ളു. ഒട്ടാകെയുള്ള മൂലധനം അതിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമായ വർദ്ധമാനമൂലധനത്തേക്കാൾ കൂടുതലായതുകൊണ്ട് ലാഭത്തോത് എല്ലായ്പ്പോഴും മിച്ചമൂല്യത്തോതിനേക്കാൾ കുറവായിരിക്കും. മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ തുകയും ലാഭത്തിന്റെ തുകയും സമമാണ്. രണ്ടും 100 ക.യാണ്. മിച്ചമൂല്യം തന്നെയാണല്ലോ ലാഭം. എന്നിട്ടും മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ തോതും ലാഭത്തിന്റെ തോതും വ്യത്യസ്തങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ലാഭത്തോതു മിച്ചമൂല്യത്തോതിനെക്കാൾ കുറവായിത്തീരുന്നു.

ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യമുൽഭവിക്കുന്നു. വർദ്ധമാനമൂലധനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് മിച്ചമൂല്യം അല്ലെങ്കിൽ ലാഭം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ വർദ്ധമാനമൂലധനം താരതമ്യേന കൂടുതലായുള്ള വ്യവസായങ്ങളിൽ നിന്നു കൂടുതൽ ലാഭം ഉണ്ടാകേണ്ടതല്ലേ? ചില വ്യവസായങ്ങളിൽ വർദ്ധമാന മൂലധനം താരതമ്യേന കുറവും മറ്റു ചിലവയിൽ കൂടുതലുമായിരിക്കും. തീവണ്ടി എഞ്ചിനുകൾ നിർമ്മിക്കുന്ന ഫാക്ടറിക്കും സോപ്പുണ്ടാക്കുന്ന ഫാക്ടറിക്കും ഒരേ തോതിലുള്ള സ്ഥിര മൂലധനവും ഒരേതോതിലുള്ള അസ്ഥിരമൂലധനവുമല്ല ഉണ്ടായിരിക്കുക. സ്ഥിരമൂലധനവും വർദ്ധമാനമൂലധനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം തുല്യമായിരിക്കുകയില്ല. ഈ ബന്ധത്തിനാണ് മാർക്സ് മൂലധനഘടന എന്നുപറയുന്നത്. യന്ത്രവ്യവസായത്തിന്റെ മൂലധനഘടന കൂടുതൽ വലുതായിരിക്കും. എന്നുവെച്ചാൽ, അതിൽ വർദ്ധമാനമൂലധനത്തെ അപേക്ഷിച്ചു സ്ഥിരമൂലധനം കൂടുതലായിരിക്കും. സ്ഥിര മൂലധനം കൂടുതലും വർദ്ധമാനമൂലധനം കുറവുമാകുമ്പോൾ ലാഭത്തോതും കുറയില്ലേ? വർദ്ധമാനമൂലധനത്തിന്റെ തോതു കുറയുമ്പോൾ ചൂഷണത്തിന്റെ തോതു കുറയാതിരിക്കുമോ? നമുക്കു നോക്കാം.

11 ശരാശരി ലാഭം

എഞ്ചിനുണ്ടാക്കുന്ന മുതലാളിയും സോപ്പുണ്ടാക്കുന്ന മുതലാളിയും രണ്ടുപേരും ഒട്ടാകെയിറക്കുന്ന മൂലധനം 10,000 ക. വീതമാണെന്നിരിക്കട്ടെ. (ഇതൊരുദാഹരണം മാത്രമാണ്. ലക്ഷം കയോ 10 ലക്ഷം ക.യോ എത്രവേണമെങ്കിലുമാവാം.) എഞ്ചിൻ വ്യവസായത്തിൽ സ്ഥിരമൂലധനം 800 ക.യും വർദ്ധമാനമൂലധനം 2000 കയും ആണെന്നും സോപ്പുവ്യവസായത്തിൽ സ്ഥിരമൂലധനം 6000 ക.യും വർധമാന മൂലധനം 4000 ക.യുമാണെന്നു വിചാരിക്കുക. രണ്ട് വ്യവസായങ്ങളിലും ചൂഷണത്തിന്റെ തോത് അതായത് മിച്ചമൂല്യത്തോത്, 100 ശതമാനമാണെന്നിരിക്കട്ടെ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ എഞ്ചിൻ വ്യവസായത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ തുക 2000 ക.യും സോപ്പുവ്യവസായത്തിലുണ്ടാകുന്ന മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ തുക 4000 ക.യുമായിരിക്കും. കണക്ക് കൂട്ടാനുള്ള സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി സ്ഥിരമൂലധനത്തിന്റെ മൂല്യം മുഴുവനും ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടുതന്നെ ചരക്കുകളുടെ മൂല്യത്തിലേക്ക് സംക്രമിക്കുന്നുവെന്ന് വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ ഒന്നാമത്തെ വ്യവസായത്തിൽ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ആകെ ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ചരക്കുകളുടെ മൂല്യം 8000 + 2000 + 2000 = 12000 ക.യും രണ്ടാമത്തെ വ്യവസായത്തിൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ചരക്കുകളുടെ മൂല്യം 6000 + 4000 + 4000 = 14000 ക.യുമായിരിക്കും. ചരക്കുകളുടെ മൂല്യത്തിന് തന്നെയാണ് വിൽപന നടക്കുന്നതെങ്കിൽ എഞ്ചിൻ മുതലാളിക്ക് 2000 ക.യും സോപ്പ് മുതലാളിക്ക് 4000 ക.യും ലാഭം കിട്ടും. ലാഭത്തോതിലാകട്ടെ എഞ്ചിൻ മുതലാളിയുടേത് 20 ശതമാനവും സോപ്പു മുതലാളിയുടേത് 40 ശതമാനവുമായിരിക്കും.

യന്ത്രമുതലാളിയും സോപ്പുമുതലാളിയും രണ്ടുപേരും ഒട്ടാകെ ഇറക്കുന്ന മൂലധനം സമമാണ്. എന്നിട്ടും, മൂലധന ഘടനയിലുള്ള വ്യത്യാസം കാരണം യന്ത്രമുതലാളിയുടെ ലാഭത്തോത് സോപ്പുമുതലാളിയുടെ ലാഭത്തോതിനേക്കാൾ കുറവാണ്. ഇത് പ്രായോഗികമാണോ? സംഭവ്യമാണോ?

ഇതു പ്രായോഗികവുമല്ല, സംഭവ്യവുമല്ല. കാരണം സോപ്പുവ്യവസായത്തിലെ ലാഭത്തോത് കൂടുതലാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ യന്ത്രമുതലാളി സാധിക്കുമെങ്കിൽ, യന്ത്രക്കമ്പനിയിൽ നിന്ന് തന്റെ മൂലധനമെല്ലാം വീണ്ടെടുത്ത് സോപ്പുവ്യവസായത്തിൽ നിക്ഷേപിക്കും. തന്റെ ചരക്കിന്റെ ഗുണവും ഉപയോഗവും ഓർത്തിട്ടല്ല, ലാഭം കിട്ടണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അയാൾ കമ്പനി നടത്തുന്നത്. ലാഭത്തോത് കൂടുതലുള്ളതുകൊണ്ട് സോപ്പുവ്യവസായത്തിലേക്ക് കൂടുതൽ മൂലധനമാകർഷിക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ സോപ്പുമുതലാളികളുടെ എണ്ണമെന്നപോലെ സോപ്പിന്റെ ഉൽപാദനവും വർദ്ധിക്കുകയും അതിന്റെ ഫലമായി, സപ്ലൈയുടെയും ഡിമാൻറിന്റെയും നിയമമനുസരിച്ച്, സോപ്പിന്റെ മാർക്കറ്റ് വില കുറയുകയും ചെയ്യുന്നു. സോപ്പിന്റെ വില കുറയുന്തോറും സോപ്പുമുതലാളിയുടെ ലാഭത്തോതും കുറയുമെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എഞ്ചിൻ വ്യവസായത്തിലാകട്ടെ, നേരെമറിച്ച്, യന്ത്രങ്ങളുടെ ഉൽപാദനം കുറയുകയും തൻമൂലം ഡിമാൻറിനനുസരിച്ചുള്ള സപ്ലൈ ഇല്ലാതാവുകയും അതിന്റെ ഫലമായി അവയുടെ മാർക്കറ്റുവില വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. യന്ത്രങ്ങളുടെ വില വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ യന്ത്രമുതലാളിയുടെ ലാഭത്തോതും വർധിക്കാൻ തുടങ്ങും. ലാഭത്തോതു വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ യന്ത്രവ്യവസായത്തിലേക്ക് മൂലധനം വീണ്ടും പ്രവഹിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും.

ഇതു മുതലാളിത്തോൽപ്പാദനവ്യവസ്ഥയുടെ ഒരനിവാര്യമായ സവിശേഷതയാണ്. ലാഭത്തിനുവേണ്ടി മുതലാളികൾ പരസ്പരം മത്സരിക്കുന്ന ഒരു സമുദായത്തിൽ ഏതു വ്യവസായത്തിലാണോ കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടുക, ആ വ്യവസായത്തിലേക്കു മൂലധനം ആകർഷിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെ മുതലാളികൾ തമ്മിൽതമ്മിലുള്ള മത്സരത്തിന്റെയും ഒരു വ്യവസായത്തിൽ നിന്നു മറ്റൊരു വ്യവസായത്തിലേക്കുള്ള മൂലധനപ്രവാഹത്തിന്റെയും ഫലമായി, മൂലധന ഘടകങ്ങളിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്തുതന്നെയായാലും സമമായ മൂലധനത്തിന് സമമായ ലാഭത്തോത് എന്ന നിലയുളവായിത്തീരുന്നു. വിവിധ വ്യവസായങ്ങളിൽ കിട്ടുന്ന ലാഭങ്ങൾക്ക് ഒരു പൊതുനിലവാരം — ശരാശരി ലാഭത്തോത് — ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു.

മാർക്സ് വിവരിക്കുന്നു:

> "വ്യത്യസ്ത വ്യവസായശാലകളിൽ നിക്ഷേപിക്കപ്പെടുന്ന മൂലധനങ്ങളുടെ ഘടന വ്യത്യസ്തങ്ങളായതുകൊണ്ടും ഒട്ടാകെയുള്ള ഈ മൂലധനങ്ങളുടെ വർധമാനമായ വിഭാഗങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത അളവിലുള്ള അധ്വാനത്തെ പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതുകൊണ്ടും ഈ മൂലധനങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത അളവിലുള്ള മിച്ചാധ്വാനത്തെയാണ് തട്ടിയെടുക്കുന്നത്. അതായത് അവ വ്യത്യസ്ത അളവിലുള്ള മിച്ചമൂല്യങ്ങളെയാണ് സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ഫലമായി, വ്യത്യസ്ത വ്യവസായശാലകളുടെ ലാഭത്തോതുകൾ പ്രാഥമികമായും വളരെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കും. മത്സരങ്ങളുടെ ഫലമായി ഈ വ്യത്യസ്തലാഭനിരക്കുകൾ ഒരു പൊതുലാഭത്തോതിലേക്ക് സമീകരിക്കപ്പെടുന്നു. എല്ലാ പ്രത്യേക ലാഭനിരക്കുകളുടെയും ഒരു ശരാശരിയാണത്. ഈ ശരാശരി ലാഭത്തോതനുസരിച്ച് ഏതെങ്കിലുമൊരു വ്യവസായത്തിന്, അതിന്റെ മൂലധനഘടന എന്തുതന്നെയായിക്കൊള്ളട്ടെ, നീക്കിവയ്ക്കപ്പെടുന്ന ലാഭത്തിനാണ് ശരാശരി ലാഭം എന്നു പറയുന്നത്."

(ക്യാപിറ്റൽ, വാല്യം 3, പേജ് 186)

III

മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയിൽ ചരക്കുൽപ്പാദനത്തിനു മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളുണ്ട്. 1. മുതലാളി പണം കൊടുത്ത് യന്ത്രങ്ങളും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികളും തൊഴിലാളികളുടെ അധ്വാനശക്തിയും വാങ്ങുന്നു. 2. കമ്പനിക്കുള്ളിൽ ചരക്കുകൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. 3. ഉൽപാദിപ്പിച്ച ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിച്ച് വീണ്ടും പണമാക്കി മാറ്റുന്നു. ഇതിലെവിടെയെങ്കിലും തടസം വന്നാൽ പറ്റില്ല. ദിവസേന ഈ ഗതിക്രമം തുടർന്നുപോകണം. ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെട്ട ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കുക എന്നത് പ്രധാനമാണ്.

12 മിച്ചമൂല്യം പങ്കിടൽ

പണ്ടൊക്കെ കൈവേലക്കാർ താന്താങ്ങളുണ്ടാക്കിയ ചരക്കുകൾ താന്താങ്ങൾ തന്നെ മാർക്കറ്റിൽ കൊണ്ടു പോയി വിൽക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. വ്യവസായങ്ങൾ വളർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ ഇതു സാധ്യമല്ല. വിൽപനയുടെ കാര്യം മറ്റുവല്ലവരും ഏറ്റെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ മുതലാളിക്ക് തന്റെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും ഉല്പാദനത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ കഴിയൂ. ഇതാണ് കച്ചവടക്കാരനുള്ള പ്രാധാന്യം. വ്യവസായ മുതലാളികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന ചരക്കുകൾ കച്ചവടക്കാർ വഴിയായിട്ടാണ് വിറ്റഴിക്കുന്നത്.

വ്യവസായം നടത്തുന്നതിനെന്നതുപോലെ കച്ചവടം ചെയ്യുന്നതിലും പണമിറക്കണം. വെറുതെയാരും പണമിറക്കുകയില്ല. വ്യവസായ മുതലാളി ഉണ്ടാക്കുന്ന ചരക്കുകൾ വിതരണം ചെയ്ത് നാട്ടുകാരെ സേവിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ ആരും കച്ചവടം ചെയ്യാറില്ല. ലാഭം കിട്ടണമെന്നതാണ് അയാളുടെ ആവശ്യം. അയാൾ നേരിട്ട് ഉൽപാദനം നടത്തുന്നില്ലെന്നുള്ളത് ശരിയാണ്. എങ്കിലും അയാൾക്ക് ലാഭം കിട്ടണം. ലാഭമില്ലെങ്കിൽ കച്ചവടവുമില്ല.

എവിടെ നിന്നാണ് കച്ചവടക്കാരനാ ലാഭം കിട്ടുന്നത്. ചരക്കുകളുടെ വില കയറ്റി വിറ്റിട്ടാണോ? സാധാരണ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അതു സാധ്യമല്ല. കാരണം ചരക്കുകളുടെ വില കച്ചവടക്കാരന്റെ ഇഷ്ടത്തെയല്ല, അവയുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ ശരാശരി സാമൂഹ്യാധ്വാനത്തെയാണാശ്രയിച്ചിരിക്കുക. അപ്പോൾ ചരക്കുകൾ അവയുടെ ശരിയായ വിലയ്ക്ക് വിറ്റാൽതന്നെ ലാഭം കിട്ടണമെങ്കിൽ ഒരു വഴിയേയുള്ളൂ. ചരക്കുകൾ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന മുതലാളിക്കു കിട്ടുന്ന മിച്ചമൂല്യത്തിൽ നിന്നൊരു പങ്ക് അവയെ വിൽക്കാനേർപ്പാടുചെയ്യുന്ന കച്ചവടക്കാരനു കിട്ടണം.

തൊഴിലാളികളിൽനിന്നു പിഴിഞ്ഞെടുക്കുന്ന മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം കച്ചവടക്കാരനു കൊടുക്കാൻ മുതലാളികൾ തയ്യാറാവാതിരിക്കുകയില്ല. ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കണമെങ്കിൽ അതു കൂടിയെ കഴിയൂ. പക്ഷേ, കച്ചവടക്കാരനു കൊടുക്കേണ്ട പങ്കെത്രയാണ്?

10000 ക. മൂലധനമാക്കി തുണിയുണ്ടാക്കിയ മുതലാളിക്ക് 2000 ക. മിച്ചമൂല്യം കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ നിന്ന് പത്തോ നൂറോ ഉറുപ്പിക കിട്ടിയാൽ കച്ചവടക്കാരൻ തൃപ്തിപ്പെടുമോ? അയാളും 10,000 ക.യാണ് മൂലധനമിറക്കിയതെന്നിരിക്കട്ടെ. അയാളാലോചിക്കും പതിനായിരം ഉറുപ്പിക മുതലിറക്കി കച്ചവടം ചെയ്യുന്ന എനിക്ക് നൂറു റുപ്പികയേ ലാഭമുള്ളൂ. പതിനായിരം ഉറുപ്പിക മുതലിറക്കി തുണിയുണ്ടാക്കുന്ന മുതലാളിക്ക് 1900 ക. ലാഭം കിട്ടുന്നു. അപ്പോൾ കച്ചവടത്തിൽ പണമിറക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് തുണിയുണ്ടാക്കലാണ്.

അയാൾ കച്ചവടത്തിലിറക്കിയ മൂലധനം പിൻവലിച്ച് വ്യവസായത്തിലിറക്കും. അങ്ങനെയായാൽ കച്ചവടം നടത്താൻ ആളുണ്ടാവില്ല. ചരക്കുകൾ കെട്ടിക്കിടക്കും. വ്യവസായം നിലച്ചുപോകും.

പതിനായിരം ഉറുപ്പികയിറക്കുന്ന വ്യവസായ മുതലാളിക്കു കിട്ടുന്നത്രതന്നെ ലാഭം 10000 ക. യിറക്കുന്ന കച്ചവടമുതലാളിക്കും കിട്ടുമെങ്കിൽ മാത്രമേ ഈ വിഷമം തീരുകയുള്ളൂ. മിച്ചമൂല്യം ഓരോരുത്തരുമിറക്കുന്ന മൂലധനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ച് പങ്കിടേണ്ടിവരും.

വ്യവസായ മുതലാളിയോ കച്ചവടമുതലാളിയോ ഇറക്കുന്ന പണം സ്വന്തമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. കടം വാങ്ങിയും കാര്യം നടത്താം. പതിനായിരം ഉറുപ്പിക കയ്യിലുള്ള ഒരാളുണ്ടെന്നിരിക്കട്ടെ. വ്യവസായമോ കച്ചവടമോ തുടങ്ങുന്നതിനു പകരം അയാൾ തന്റെ പണം മറ്റുള്ളവർക്ക് കടംകൊടുക്കുന്നു. പക്ഷേ, കൊടുക്കുന്ന പണത്തിനു പലിശ കിട്ടണം. എത്ര പലിശ? പത്തു റുപ്പികയോ നൂറു റുപ്പികയോ കിട്ടിയാൽ അയാൾ തൃപ്തിപ്പെടുമോ? പണം കടംകൊടുക്കുന്നതിനുപകരം വ്യവസായത്തിലോ കച്ചവടത്തിലോ ഇറക്കുകയാണെങ്കിൽ മുതലാളിക്കു കിട്ടുന്നത്ര തന്നെ ലാഭം അയാൾക്കും കിട്ടും. അതിനാൽ കടം കൊടുത്താലും അത്രതന്നെ ലാഭം കിട്ടിയാലേ അയാൾ പണം കൈവിടുകയുള്ളൂ. അത്രയും സംഖ്യ കൊടുക്കാൻ കടംവാങ്ങി വ്യവസായം നടത്തുന്നവർ തയ്യാറാവേണ്ടിവരും. ഇതാണ് ബാങ്കുടമസ്ഥൻമാർക്ക് കിട്ടുന്ന പലിശയുടെ അടിസ്ഥാനം.

ഇങ്ങനെ തൊഴിലാളികളുടെ അധ്വാനത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന മിച്ചമൂല്യം വ്യവസായ മുതലാളി, കച്ചവട മുതലാളി, ബാങ്കുമുതലാളി എന്നിവർ പങ്കിട്ടെടുക്കുന്നു. ഓരോരുത്തനും അയാളിറക്കിയ മൂലധനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചാണ് ലാഭം കിട്ടുക. കൂടുതൽ തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിക്കുന്ന മുതലാളിക്ക് കൂടുതൽ മിച്ചമൂല്യം പിഴിഞ്ഞെടുക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, ആ മിച്ചമൂല്യം മുഴുവനും അയാൾക്കു കിട്ടുകയില്ല. അയാൾക്കു കിട്ടുന്നത് അയാളിറക്കിയ മൂലധനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചുള്ളതുമാത്രമായിരിക്കും. ഏതു വ്യവസായത്തിലായാലും ശരി, കച്ചവടത്തിലോ ബാങ്കിലോ ആയാലും ശരി, ഓരോരുത്തനും മുടക്കുമുതലിന്റെ തോതനുസരിച്ച് ലാഭം കിട്ടും.

സമുദായത്തിലൊട്ടാകെയുള്ള തൊഴിലാളികളുടെ അധ്വാനത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഒട്ടാകെയുള്ള മിച്ചമൂല്യമാണ് എല്ലാ മുതലാളികൾക്കും കൂടി കിട്ടുന്ന ലാഭം. ഒട്ടാകെയുള്ള ലാഭം ഓരോ മുതലാളിയുമിറക്കിയ മൂലധനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ച് പങ്കിടപ്പെടുന്നു. ഓരോ മുതലാളിക്കും തന്റെ മൂലധനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചുള്ള ശരാശരി ലാഭമാണ് കിട്ടുന്നത്.

13 ഉൽപാദന വില

മുതലാളിത്തോൽപാദനരീതിയുടെ ഈ പ്രത്യേകതകൾ മൂല്യനിയമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുന്നുണ്ട്. ചരക്കിന്റെ മൂല്യം അതുൽപ്പാദിപ്പിക്കാനാവശ്യമായ ശരാശരി സാമൂഹ്യാധ്വാനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നാണല്ലോ മൂല്യനിയമം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. ഈ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് ഏതെങ്കിലുമൊരു കമ്പനിയിലുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന ചരക്കുകളുടെ മൂല്യം മുതലാളിയിറക്കിയ മുതലും തൊഴിലാളികളിൽ നിന്നു കവർന്നെടുത്ത മിച്ചമൂല്യവും കൂടിയതാണെന്നും തോന്നാനിടയുണ്ട്. പക്ഷേ, ഓരോ മുതലാളിക്കും തന്റെ കമ്പനിയിൽ നിന്നുണ്ടായ മുഴുവൻ മിച്ചമൂല്യവും കിട്ടുന്നില്ലെന്ന് നമ്മളിപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. മിച്ചമൂല്യം എത്തുകിട്ടുന്നു എന്നു മാത്രമാണ് ഓരോ മുതലാളിയും നോക്കുന്നത്. സാധാരണ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, ഇറക്കിയ മുതലും ശരാശരി ലാഭവും മാത്രമേ അയാൾക്കു കിട്ടുകയുള്ളൂ. അപ്പോൾ ഒരു ചരക്കിന്റെ മൂല്യം മുടക്കുമുതലും മിച്ചമൂല്യവും കൂടിച്ചേർന്നതല്ല, നേരെമറിച്ച് മുടക്കുമുതലും ശരാശരി ലാഭവും കൂടിയതാണ്. ഉൽപാദനചെലവും ശരാശരിലാഭവും കൂടിയതാണ് ഉൽപാദന വില. ഉൽപാദനവിലയ്ക്കാണ് ചരക്കുകൾ വിൽക്കപ്പെടുന്നത്.

ഇതിന്റെ അർത്ഥം ശരാശരി സാമൂഹ്യാധ്വാനമാണ് മൂല്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം എന്ന തത്വം തെറ്റാണെന്നോ? തീർച്ചയായുമല്ല. ഓരോ മുതലാളിയും ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കുണ്ടാക്കി വിൽക്കുന്ന ചരക്കിന്റെ വില അയാളുടെ മുടക്കുമുതലും ശരാശരിലാഭവും കൂടിച്ചേർന്നതായിരിക്കുമെന്നതു ശരിതന്നെ. എങ്കിലും സമുദായത്തിലൊട്ടാകെയുള്ള ചരക്കുകളുടെ മൂല്യം എല്ലാ മുതലാളികളും കൂടിയിറക്കിയ മുതലും എല്ലാ തൊഴിലാളികളിൽ നിന്നും കൂടി കിട്ടിയ മിച്ചമൂല്യവും ചേർന്നതായിരിക്കും. ഒട്ടാകെയുള്ള മിച്ചമൂല്യമാണ് ഒട്ടാകെയുള്ള ലാഭം. അതു പങ്കിടുന്നത് ഓരോ മുതലാളിയുമിറക്കിയ മൂലധനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചായിരിക്കുമെന്നു മാത്രം. ഓരോ മുതലാളിക്കും കിട്ടുന്നത് ശരാശരി ലാഭമായിരിക്കും. ഈ ശരാശരി ലാഭം തൊഴിലാളികളിൽ നിന്നു പിഴിഞ്ഞെടുക്കുന്ന മിച്ചമൂല്യം തന്നെയാണെന്നു വ്യക്തമത്രേ.

IV

ഓരോ മുതലാളിയും കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടാൻ വേണ്ടി തന്റെ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ പരിഷ്കരിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഇതിനായി കൊല്ലംതോറും ലഭിക്കുന്ന ലാഭത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ഭാഗം വീണ്ടും വ്യവസായത്തിലിറക്കുന്നു. ലാഭത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം സ്ഥിര മൂലധനമായും മറ്റൊരുഭാഗം വർദ്ധമാനമൂലധനമായുമാണ് നിക്ഷേപിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ രണ്ടുഭാഗങ്ങളും സമമായിരിക്കില്ല. യന്ത്രങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുന്തോറും അധ്വാനശക്തിയുടെ തോത് കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വരും. യന്ത്രങ്ങൾക്കും അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾക്കുമാണ് അധികം പണം വേണ്ടിവരിക. കൂലിക്കുവേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കുന്ന ഭാഗം താരതമ്യേന കുറവായിരിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന് ആകെ 4000 ക. മൂലധനമുള്ള ഒരു കമ്പനിയിൽ 3000 ക. സ്ഥിരമൂല്യവും 1000 ക. വർധമാനമൂലധനവുമാണെന്നിരിക്കട്ടെ. ആകെയുള്ള മൂലധനം 10,000 കയായി വർധിക്കുമ്പോൾ സ്ഥിരമൂലധനം 8000 ക.യും വർധമാന മൂലധനം 2000 ക. മാത്രവും ആണെന്നുവരും. വർധമാനമൂലധനത്തിന്റെ തോതിലുണ്ടാവുന്ന വ്യത്യാസമനുസരിച്ച് ലാഭതോതിലും മാറ്റമുണ്ടാകും. നോക്കുക: സ്ഥിരമൂലധനം 3000 ക.യും വർധമാന മൂലധനം 1000 ക.യും ചൂഷണത്തിന്റെ തോത് നൂറുശതമാനവുമാണെങ്കിൽ 1000 ക.യായിരിക്കും ലാഭത്തോത്. ലാഭത്തോത് കണക്കാക്കുന്നത് ഒട്ടാകെയുള്ള മൂലധനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ്. അതായത് 4000 ക.യ്ക്ക് 1000 ക. ലാഭം. എന്നുവച്ചാൽ 25 ശതമാനം. വ്യത്യാസം കണ്ടില്ലേ? മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ തോത് 1000 ശതമാനമാണ്. ലാഭത്തോത് 25 ശതമാനവും.

മൂലധനം 10,000 ക.യായി വർധിക്കുമ്പോൾ എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നു നോക്കുക. സ്ഥിരമൂലധനം 8000 കയും വർദ്ധമാനമൂലധനം 2000 ക.യും മിച്ചമൂലധനത്തിന്റെ തോത് 100 ശതമാനവുമാണെങ്കിൽ ആകെയുണ്ടാകുന്ന മിച്ചമൂല്യം 2000 ക. യായിരിക്കും. 10000 ക.ക്ക് 2000 ക. ലാഭംകിട്ടിയെന്നു മുതലാളി കണക്കാക്കും. അതായത് 100ന് 20 ക. ലാഭം.

മൂലധനമാകെ 4000 ക.യായിരുന്നപ്പോൾ ലാഭം 25 ശതമാനമായിരുന്നു. മൂലധനം 10,000 ക.യായി വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ലാഭം 20 ശതമാനമായി കുറഞ്ഞു. വർദ്ധമാനമൂലധനത്തെ അപേക്ഷിച്ച് സ്ഥിരംമൂലധനത്തിന്റെ തോത് വർദ്ധിച്ചതാണിതിനു കാരണം. വ്യവസായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്തോറും യന്ത്രങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു. യന്ത്രങ്ങളുടെ സാങ്കേതികവളർച്ചയുടെ തോതനുസരിച്ച് അധ്വാനശക്തിക്കു വേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കുന്ന തുകയുടെ തോത് വർദ്ധിക്കുന്നില്ല. കാരണം, സാങ്കേതികാഭിവൃദ്ധിയുടെ ഫലമായി അധ്വാനശക്തിയുടെ പങ്ക് ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങിവരും. അതോടൊപ്പം ലാഭത്തോത് കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരും.

മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു വൈരുദ്ധ്യമാണിത്. ലാഭം കിട്ടാൻ വേണ്ടി മൂലധനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മൂലധനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ ലാഭത്തിന്റെ തോത് കുറയുന്നു. ലാഭത്തിന്റെ തോത് കുറയുമ്പോൾ ഒട്ടാകെയുള്ള ലാഭത്തിന്റെ തുകയെങ്കിലും വർദ്ധിക്കണമെന്നു മുതലാളി ആഗ്രഹിക്കും. ലാഭത്തിന്റെ തുക വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി വീണ്ടും മൂലധനമിറക്കും. മൂലധനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും ലാഭത്തോത് കുറയും.

ലാഭത്തോത് കുറയുന്നത് തടയാൻ വേണ്ടി മുതലാളിക്കു ചില പരിപാടികളുണ്ട്. ചൂഷണം വർദ്ധിപ്പിക്കുക, കൂലിവെട്ടിച്ചുരുക്കുക, പ്രവർത്തിസമയം വർദ്ധിപ്പിക്കുക, ഉല്പാദനചെലവ് കുറയ്ക്കുക, വിദേശങ്ങളുമായി വ്യാപാരം നടത്തുക മുതലായവ. അതുകൊണ്ട് ലാഭത്തോത് തീർച്ചയായും കുറയുമെന്നല്ല. അതിനു കുറഞ്ഞുവരാനുള്ള ഒരു വാസനയുണ്ടെന്നു മാത്രമാണ് മാർക്സ് പറയുന്നത്. പക്ഷേ, മുതലാളിയുടെ ഈ പരിപാടികൾക്ക് ലാഭത്തോതിന്റെ താഴ്ചയെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ ശ്രമിക്കാനല്ലാതെ എന്നെന്നേക്കുമായി താഴ്ചതന്നെ ഇല്ലാതാക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ ചൂഷണം മൂർഛിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി അവസാനം ഒരു തിരിച്ചടിയെ നേരിടേണ്ടിവരികയും ചെയ്യുന്നു. മൂലധനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ അനിവാര്യഫലമായി മുതലാളിയുടെ എതിർപരിപാടികളെയെല്ലാം തട്ടിത്തകർത്തുകൊണ്ട് ലാഭത്തോത് വീണ്ടും താഴാൻ തുടങ്ങുന്നു. മുതലാളിത്തോൽപാദനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ അനിവാര്യമായ നിയമമാണിത്.

ലാഭത്തോതിടിയൽ സാമൂഹ്യോൽപ്പാദന ശക്തികളുടെ വളർച്ചയെയാണ് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ ഉൽപാദനശക്തികളുടെ വളർച്ച എന്നുവച്ചാൽ മൂലധനഘടനയുടെ വളർച്ച എന്നർത്ഥമാണ്. ഉൽപാദന ശക്തികളെ വളർത്തിക്കൊണ്ടാണ് മുതലാളികൾ കൂടുതൽ ലാഭമുണ്ടാക്കുന്നത്. ഇത് അനിവാര്യമായും ലാഭത്തോതിനെ ഇടിച്ചുതാഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉൽപാദനശക്തികളുടെ വളർച്ചയും, മുതലാളിത്തോൽപാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യമാണ് നമ്മളിവിടെ കാണുന്നത്. ഉൽപാദന ശക്തികളുടെ വളർച്ച ലാഭത്തോത് ഇടിച്ചുതാഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് മുതലാളിത്തോൽപ്പാദനരീതിയിൽ നിയന്ത്രണം ചെലുത്താൻ തുടങ്ങുന്നു.

ഈ നിയമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി മാർക്സ് എഴുതുന്നു:

> "ലാഭത്തോത് മുതലാളിത്തോൽപാദനത്തിന്റെ പ്രചോദന ശക്തിയാണ്... അതുകൊണ്ട് അതിന്റെ താഴ്ച സ്വതന്ത്രങ്ങളായ പുതിയ മൂലധനങ്ങളുടെ രൂപവൽക്കരണത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്തുകയും അങ്ങിനെ മുതലാളിത്തോൽപാദനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ഭീഷണിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. അമിതോൽപാദനം, സ്പെക്യുലേഷൻ, കുഴപ്പങ്ങൾ, മിച്ചമായ ജനസംഖ്യയോടൊപ്പമുള്ള മിച്ചമൂലധനം എന്നിവയെ അത് പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുന്നു."

(ക്യാപിറ്റൽ, വാള്യം 3, പേജ് 283).

14 അഭിവൃദ്ധിയും അധഃപതനവും

ചരക്കുകൾ ഒരിക്കൽ മാത്രമുണ്ടാക്കിയാൽ പോരാ, വീണ്ടും വീണ്ടുമുണ്ടാക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ യന്ത്രങ്ങൾ വെറുതെ നിൽക്കും. മുതലാളിത്തോൽപാദനം സ്തംഭിക്കും. തുടർച്ചയായി വീണ്ടുംവീണ്ടുമുള്ള ഉൽപാദനമാണ് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയെ നിലനിർത്തുന്നത്.

വീണ്ടും വീണ്ടും ഉൽപാദനം, അല്ലെങ്കിൽ പുനരുൽപാദനം എന്നുവെച്ചാലെന്താണ്? ഒരു ഭാഗത്ത് അത് ചരക്കുകളുടെ, സമുദായത്തിനാവശ്യമുള്ള ഭൗതികവസ്തുക്കളുടെ, പുനരുൽപാദനമാണ്. മറുഭാഗത്ത് അത് തൊഴിലാളികളുടെ ചൂഷണത്തിന്മേലധിഷ്ഠിതമായ മുതലാളിത്തബന്ധങ്ങളുടെ പുനരുൽപ്പാദനമാണ്. മുതലാളികൾ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ മത്സരിച്ചുകൊണ്ടും തൊഴിലാളികളെ അങ്ങേയറ്റം ചൂഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടും കഴിയുന്നത്ര മിച്ചമൂല്യം സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ പരിശ്രമമാണ് ഉൽപാദനത്തിനും പുനരുൽപാദനത്തിനും പ്രചോദനം നൽകുന്നത്. ഈ പരിശ്രമത്തിൽ വിജയം നേടാൻ വേണ്ടിയാണ് മുതലാളികൾ തങ്ങളുടെ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെ മേൽക്കുമേൽ പരിഷ്കരിക്കാൻ മുതിരുന്നത്. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി തൊഴിലാളികളുടെ അധ്വാനക്ഷമത വർധിക്കുകയും കൂലിക്കാവശ്യമായ അധ്വാനസമയം ചുരുങ്ങുകയും അങ്ങനെ മുതലാളിക്കു കിട്ടുന്ന മിച്ചമായ അധ്വാനം വർധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉല്പാദനോപകരണങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുക എന്നുവച്ചാൽ, മുകളിൽ വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞപോലെ മൂലധനഘടനയിൽ മാറ്റമുണ്ടാവുക എന്നർത്ഥമാണ്. അതായത് ഉൽപാദനം വളരുന്ന് തോതനുസരിച്ച് യന്ത്രങ്ങൾക്കും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികൾക്കും വേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കപ്പെടുന്ന സ്ഥിരമൂലധനം വർദ്ധിപ്പിച്ചും കൂലിക്കുവേണ്ടി നീക്കിവയ്ക്കപ്പെടുന്ന വർദ്ധമാന മൂലധനം കുറഞ്ഞും വരുന്നു. ഉൽപാദനക്ഷമത വർധിക്കുന്തോറും ചൂഷണവും വർധിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മുതലാളിത്തസമുദായത്തിൽ യന്ത്രങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധി തൊഴിലാളികളുടെ അധ്വാനഭാരത്തെ ലഘൂകരിക്കുകയല്ല, വർധിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മാർക്സ് എഴുതുന്നു:

> "യന്ത്രം ഒറ്റയ്ക്കെടുത്ത് പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അധ്വാനസമയം ചുരുക്കുന്നു. പക്ഷേ, മുതലാളിയുടെ കയ്യിലാവുമ്പോൾ അത് അധ്വാന സമയം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒറ്റയ്ക്കെടുത്തുനോക്കുമ്പോൾ അത് അധ്വാനഭാരത്തെ ലഘൂകരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മൂലധനത്തിൻ കീഴിൽ അത് അധ്വാനത്തിന്റെ തീക്ഷണതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഒറ്റയ്ക്കെടുത്തുനോക്കുമ്പോൾ അത് പ്രകൃതിശക്തികളുടെ മേൽ മനുഷ്യനുണ്ടായ വിജയമാണ്. പക്ഷേ, മുതലാളിയുടെ കയ്യിൽ അത് മനുഷ്യനെ പ്രകൃതിശക്തികളുടെ അടിമയാക്കി മാറ്റുന്നു. ഒറ്റയ്ക്കെടുത്തുനോക്കുമ്പോൾ അത് ഉൽപാദകൻമാരുടെ സ്വത്തുക്കൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ, മൂലധനത്തിന്റെ പിടിയിലാവുമ്പോൾ അത് അവരെ പാപ്പരാക്കി മാറ്റുന്നു."

(ക്യാപിറ്റൽ വാള്യം 1, പേജ് 441)

യന്ത്രങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുമ്പോൾ തൊഴിലാളികളിലൊരു വിഭാഗത്തിനു പണിയില്ലാതാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ, ഇതു യന്ത്രത്തിന്റെ ദോഷമല്ല. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ദോഷമാണ്. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ യന്ത്രപരിഷ്കാരം തൊഴിലില്ലായ്മയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. തൊഴിലില്ലായ്മ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ട് കുറഞ്ഞകൂലിക്കു പണിയെടുപ്പിക്കാനുള്ള സാധ്യത വർദ്ധിക്കുന്നു. ഒരു ഭാഗത്ത് — മുതലാളിയുടെ ഭാഗത്ത് — സ്വത്തുക്കൾ വർദ്ധിക്കുന്നു. മറുഭാഗത്ത് — –തൊഴിലാളിയുടെ ഭാഗത്ത് — പട്ടിണിയും തൊഴിലില്ലായ്മയും മൂർച്ഛിക്കുന്നു. ഭൂരിപക്ഷക്കാരുടെ പട്ടിണിയും ദുരിതവും മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ അനിവാര്യമാണ്.

15 മൂലധനകേന്ദ്രീകരണം

മൂലധനം രണ്ടുതരത്തിലാണ് വളരുന്നത്. ഒന്നാമത്തെ മാർഗം കൊല്ലംതോറുമുണ്ടാകുന്ന ലാഭത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ഭാഗം വീണ്ടും വ്യവസായത്തിലിറക്കിക്കൊണ്ട് കമ്പനി വിപുലീകരിക്കുക എന്നതാണ്. രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗം വ്യത്യസ്തമുതലാളികളുടെ മൂലധനങ്ങളെ ഒന്നിച്ച് കേന്ദ്രീകരിക്കുക എന്നതാണ്. ഓരോ മുതലാളിയും തന്റെ സ്വന്തം ലാഭം വർദ്ധിപ്പിക്കാനും അങ്ങനെ സ്വന്തം മൂലധനം വർദ്ധിപ്പിക്കാനും വേണ്ടി മറ്റു മുതലാളികളുമായി മത്സരിക്കുന്നു. മത്സരത്തിൽ തോറ്റവർ രംഗത്തുനിന്നും മാറുകയും അങ്ങനെ ക്രമത്തിൽ മൂലധനമാകെ ഏതാനും പേരുടെ കയ്യിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. മാർക്കറ്റു മൽസരമാണ് മൂലധനകേന്ദ്രീകരണത്തിനു വഴി തെളിയിക്കുന്നത്.

ഒരു കമ്പനിയുടെ മൂലധനമെല്ലാം ഒരൊറ്റവ്യക്തിയുടെ മൂലധനമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. ഒരാൾക്ക് ഒറ്റക്കിറക്കാൻ കഴിയുന്ന പണത്തിന് എന്തായാലും ചില അതിർത്തികളെല്ലാമുണ്ടാവും. ഒരാൾ എത്രതന്നെ വലിയ പണക്കാരനായാലും വലിയ വലിയ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് — ഉദാഹരണത്തിന് റയിൽവേ — അയാളുടെ മൂലധനം പോരാതെ വരും. ഇതിനുള്ള ഒരു പോംവഴിയായിട്ടാണ് പലരിൽ നിന്നും ഷെയറുകൾ പിരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജോയിൻറ് സ്റ്റോക്ക് കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്.

ജോയിൻറ് സ്റ്റോക്ക് കമ്പനികൾ മാർക്കറ്റുമൽസരത്തെ ലഘൂകരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ല, നേരെമറിച്ച്, മാർക്കറ്റുമൽസരത്തിന്റെ കാഠിന്യവും മൂർച്ഛയും കൂട്ടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പണ്ടു മുതലാളികൾ ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്ക് മൽസരിച്ചിരുന്നിടത്ത് ഇപ്പോൾ വലിയ ജോയിൻറ് സ്റ്റോക്ക് കമ്പനികൾ തമ്മിലുള്ള മൽസരമാണ് നടക്കുന്നത്. മൽസരത്തിന്റെ ഫലമായി ചെറിയ കമ്പനികൾ പൊളിയുന്നു. വലിയ കമ്പനികൾ കൂടുതൽ വലിയ കമ്പനികളായിത്തീരുന്നു. ചെറിയ കമ്പനികൾ തമ്മിലുള്ള മൽസരത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് കൂറ്റൻ കമ്പനികളുടെ മൽസരം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയായി. മൂലധനകേന്ദ്രീകരണം കൂടുതൽ വിപുലമായിത്തീർന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ലാഭത്തോതു കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരുന്നു. ലാഭത്തോത് കുറയുമ്പോൾ വീണ്ടും മൽസരം. വീണ്ടും മൂലധനകേന്ദ്രീകരണം. ഇങ്ങനെ മൂലധനകേന്ദ്രീകരണവും ലാഭത്തോതു കുറയലും ഒരുമിച്ചാണു പോകുന്നത്. മാർക്കറ്റിൽ ജയം നേടാൻ വേണ്ടി ഓരോ കമ്പനിയും ചുരുങ്ങിയ വിലക്കു ചരക്കുണ്ടാക്കി വിൽക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ലാഭത്തോതു പിന്നെയും കുറയുന്നു. ഇങ്ങനെ മൽസരം മൂത്ത് മൂത്ത് ഒരു ഘട്ടമെത്തുമ്പോൾ കൂറ്റൻകമ്പനികൾ കുത്തകക്കമ്പനികളായി സംഘടിക്കുന്നു. തൊഴിലാളികളെ കൂടുതൽ മൃഗീയമായി ചൂഷണം ചെയ്യാനും മാർക്കറ്റ് കീഴടക്കാനും ലാഭത്തോത് കൂടുതൽ താഴാതെ കഴിക്കാനും വേണ്ടി കൂറ്റൻ കമ്പനികൾ യോജിക്കുന്നു. തൊഴിലാളികളുടെ കൂലി ചുരുക്കുക, ഉൽപാദനം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് ചരക്കിന്റെ വില കൂട്ടുക, മാർക്കറ്റുകൾ പരസ്പരം പങ്കിട്ടെടുക്കുക, തങ്ങളുടെ ചൊൽപടിക്കു നിൽക്കാത്ത കമ്പനികളെയെല്ലാം തകർക്കുക ഇതെല്ലാമാണ് കുത്തകകളുടെ ഉദ്ദേശം. സമുദായത്തിലെ സാമ്പത്തിക ജീവിതം മുഴുവനും ഇങ്ങനെ ഒരു പിടി കുത്തകകളുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ പെടുന്നു.

കുത്തകകൾ മത്സരമില്ലാതാക്കുന്നില്ല, നേരെ മറിച്ച് മത്സരത്തിനു മൂർച്ഛ കൂട്ടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. കമ്പനികൾ തമ്മിൽ മത്സരിച്ചിരുന്നിടത്ത് ഇപ്പോൾ കൂറ്റൻ കുത്തകകൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരമാണ് നടക്കുന്നത്.

V

മൂലധനകേന്ദ്രീകരണം വിപുലമാകുംതോറും വർധമാന മൂലധനത്തിന്റെ തോത് സ്ഥിരമൂലധനത്തെ അപേക്ഷിച്ച് കുറഞ്ഞുവരും. എന്നുവച്ചാൽ വ്യവസായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുന്തോറും തൊഴിലാളികൾക്ക് കിട്ടുന്ന കൂലിയുടെ തോത് ചുരുങ്ങിക്കൊണ്ടുവരും. കൂലി കുറയുക എന്നുവച്ചാൽ ചരക്കുകൾ വാങ്ങാനുള്ള തൊഴിലാളികളുടെ കഴിവ് ചുരുങ്ങുക എന്നർത്ഥമാണല്ലോ. ഒരു ഭാഗത്ത് വ്യവസായത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി, കൂടുതൽ കൂടുതൽ ചരക്കുകളുണ്ടാക്കിവിടൽ; മറുഭാഗത്ത് ചരക്കുകൾ വാങ്ങുന്നവരുടെ കഴിവു കുറയൽ. ഓരോ മുതലാളിയും ലാഭം കിട്ടാൻവേണ്ടി വീണ്ടും വീണ്ടും ചരക്കുകളുണ്ടാക്കിത്തള്ളുന്നു. ചരക്കുകൾ അധികമാകുംതോറും അവയെ വിറ്റഴിക്കാൻ പ്രയാസം നേരിടുന്നു.

16 മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ

ഉൽപാദനത്തിന്റെ വർദ്ധനവും ഉപഭോക്താക്കളുടെ കഴിവില്ലായ്മയും തമ്മിലുള്ള ഈ വൈരുദ്ധ്യം മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സഹജമായ സ്വഭാവമാണ്. കാരണം, എത്ര ചരക്കുകൾക്കാണ് ആവശ്യക്കാരുള്ളതെന്ന് മുൻകൂട്ടി കണക്കാക്കിയിട്ടല്ല ഉൽപാദനം നടത്തുന്നത്. അരാജകത്തമാണ് മാർക്കറ്റിൽ നടമാടുന്നത്. ഓരോ മുതലാളിയും കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടാൻവേണ്ടി കഴിയുന്നത്ര ചരക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കിത്തള്ളുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പക്ഷേ, അതോടൊപ്പം ജനങ്ങളുടെ ക്രയശക്തി ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങി വരുന്നു. അങ്ങനെ ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിയാതെ കെട്ടിക്കിടക്കുന്നു. ഒരു ഭാഗത്ത് വ്യവസായത്തിന്റെ വളർച്ച; മറുഭാഗത്ത് ദാരിദ്ര്യവും പാപ്പരത്തവും തൊഴിലില്ലായ്മയും.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഫലമായി, പ്രത്യേകിച്ചും ജോയിൻറ് സ്റ്റോക്ക് കമ്പനികൾ, ട്രസ്റ്റുകൾ മുതലായവയുടെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി, ഉൽപാദനമാകെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ സാമൂഹ്യമായിത്തീരുന്നു. ഉൽപാദനം സാമൂഹ്യമാണെങ്കിലും ഉൽപന്നങ്ങൾ സ്വകാര്യഉടമയിലാണ്. ഉൽപാദനത്തിന്റെ സാമൂഹ്യസ്വഭാവവും ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ സ്വകാര്യഉടമയും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയിലെ അടിസ്ഥാനപരമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിലൊന്നാണ്.

എംഗെൽസ് വിവരിക്കുന്നു:

> “ഇതുവരെയും ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻ തന്നെ ഉൽപാദനത്തേയും സ്വായത്തമാക്കിപ്പോന്നിരുന്നു. കാരണം, ഒട്ടുമുക്കാലും അത് അയാളുടെ സ്വന്തം അദ്ധ്വാനഫലം തന്നെയായിരിക്കും; മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായം അപൂർവ്വമായിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻ തന്നെ ഉൽപന്നത്തെയും അനുഭവിച്ചുപോന്നത് മൗലികമായ ഒരു മാറ്റം വന്നിട്ടുള്ളതിനെ വകവയ്ക്കാതെയാണ്. അത് അയാളുടെ അദ്ധ്വാനഫലമല്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. പൂർണ്ണമായും അത് മറ്റുള്ളവരുടെ അധ്വാനഫലമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സാമൂഹ്യമായുണ്ടാകുന്ന ഉൽപാദനങ്ങൾ, ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ കൊണ്ട് യഥാർഥത്തിൽ പ്രവർത്തി നിർവ്വഹിച്ചവർക്കല്ല, വാസ്തവത്തിൽ ചരക്കുണ്ടാക്കിയവർക്കല്ല, കിട്ടുന്നതെന്ന നിലവരുന്നു. അതെല്ലാം മുതലാളി സ്വായത്തമാക്കിപ്പോന്നു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും ഉൽപാദനം തന്നെയും വാസ്തവത്തിൽ സാമൂഹ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വ്യക്തികൾ സ്വകാര്യമായി ഉൽപാദനം നടത്തുകയും അതേകാരണത്താൽ ഉൽപന്നങ്ങൾ അവർ കൈവശം വച്ച് കമ്പോളത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൻകീഴിലെപ്പോലെതന്നെ, ഇപ്പോഴും സാമൂഹ്യോൽപന്നങ്ങളെ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥൻ സ്വകാര്യസ്വത്താക്കിവച്ചു. ഇങ്ങനെ ഉൽപാദനരീതി ഈ സ്വകാര്യ സ്വത്തുടമസ്ഥതക്ക വിധേയമായി നിന്നുവെങ്കിലും, അത്തരം ഉടമസ്ഥതക്കുള്ള അടിത്തറ തകർന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പുതിയ ഉൽപാദനസമ്പ്രദായത്തിന് അതിന്റെ മുതലാളിത്തപരമായ സ്വഭാവം നൽകുന്ന ഈ വൈരുദ്ധ്യത്തിൽ ഇന്നത്തെ എല്ലാ സാമൂഹ്യ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെയും ബീജം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.”

(എംഗെൽസ്, സോഷ്യലിസം സാങ്കൽപികവും ശാസ്ത്രീയവും, പേജ് 40–41)

മുതലാളിത്തം വളരുംതോറും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഈ വൈരുദ്ധ്യവും മൂർച്ഛിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നാശത്തോട് കൂടിയല്ലാതെ ഈ വൈരുദ്ധ്യം അവസാനിക്കുകയില്ല.

17 മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നാശം

മുതലാളിത്തം വളരുംതോറും മുതലാളിത്തത്തെ നശിപ്പിക്കാനുള്ള ശക്തികളും വളരുന്നു. മുതലാളിത്തത്തെ തട്ടിത്തകർത്ത് സോഷ്യലിസ്റ്റുൽപാദനരീതി നടപ്പിൽവരുത്തുക എന്നതാണ് അനുദിനം ശക്തിപ്പെട്ടുകൊണ്ടുവരുന്ന തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ കടമ, മാർക്സ് എഴുതുന്നു:

> "വളർച്ചയുടെ എല്ലാ നേട്ടങ്ങളെയും തട്ടിയെടുത്ത് സ്വന്തം കുത്തകകളാക്കി വെയ്ക്കുന്ന മൂലധനനാഥൻമാരുടെ എണ്ണം ഇടവിടാതെ കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരുന്നു. അതോടൊപ്പം കഷ്ടപ്പാട്, മർദ്ദനം, അടിമത്തം, അധഃപതനം, ചൂഷണം എന്നിവയെല്ലാം കൂടിക്കൂടിവരുന്നു. എന്നാൽ ഇതോടൊപ്പം തന്നെ തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ കലാപങ്ങളും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു. മൂലധനത്തിന്റെ കുത്തക ഉൽപാദനരീതിക്ക് ഒരു വിലങ്ങായിത്തീരുന്നു... ഒടുവിൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെ കേന്ദ്രീകരണവും അധ്വാനത്തിന്റെ സാമൂഹ്യസ്വഭാവവും ഒരു ഘട്ടം വരെ എത്തുമ്പോൾ അവ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ പുറംതോടിന് ഒതുങ്ങാവുന്നതാവുന്നു. ഈ പുറംതോട് പൊട്ടിച്ചെറിയപ്പെടുന്നു. മുതലാളിത്തത്തിൻറേതായ സ്വകാര്യസ്വത്തുക്കളുടെ മരണമണിയടിക്കുന്നു. തട്ടിപ്പറിച്ചവർ തട്ടിപ്പറിയ്ക്കപ്പെടുന്നു."

(മാർക്സ്, ക്യാപിറ്റൽ, വാല്യം 1, പേജ് 763).

1847-ൽ തന്നെ മാർക്സും ഏംഗൽസും തങ്ങളുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിജ്ഞാപനത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതുകയുണ്ടായി:

> "ആധുനിക വ്യവസായം അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിക്കുന്നതോടുകൂടി, എന്തൊരടിസ്ഥാനത്തിലാണോ മുതലാളിത്ത ഉൽപാദനം നടത്തി സ്വന്തം കൈവശമാക്കുന്നത്, ആ അടിസ്ഥാനത്തിന്റെ അടി തകർന്നുപോകുന്നു. അങ്ങനെ മുതലാളിവർഗ്ഗം ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നത്, സർവ്വോപരി അതിന്റെ തന്നെ ശവക്കുഴി തോണ്ടുന്നവരെയാണ്. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നാശവും തൊഴിലാളിവർഗത്തിന്റെ വിജയവും ഒരുപോലെ അനിവാര്യമാണ്."

□

(മൂന്നാം പതിപ്പ്, 1981 പ്രഭാത് ബുക്ക് ഹൗസ്, തിരുവനന്തപുരം)

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ‘പാട്ടബാക്കി’ എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്‌ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ 2

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. ധനശാസ്ത്ര പ്രവേശിക
2. ധനശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ
3. ഉറുപ്പിക
4. പണം മുതൽ നയാപൈസവരെ
5. നാണയപ്രശ്നം
6. മുതലാളിത്തം
7. സാമ്രാജ്യാധിപത്യവും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും

വെബ് പതിപ്പ കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014